

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาและข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธร
ภาค 7 ในปี พ.ศ.2558

โดย
ร้อยตำรวจเอกหญิงวรรณุช ไทรแก้ว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาและข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่
ตำรวจภูธรภาค 7 ในปี พ.ศ.2558

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติวิทยาศาสตร์ แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ANALYSIS OF OFFENDERS' DEMOGRAPHIC DATA AND CASE DATA OF SERIOUS
CRIMES IN PROVINCIAL POLICE REGION 7 IN 2015

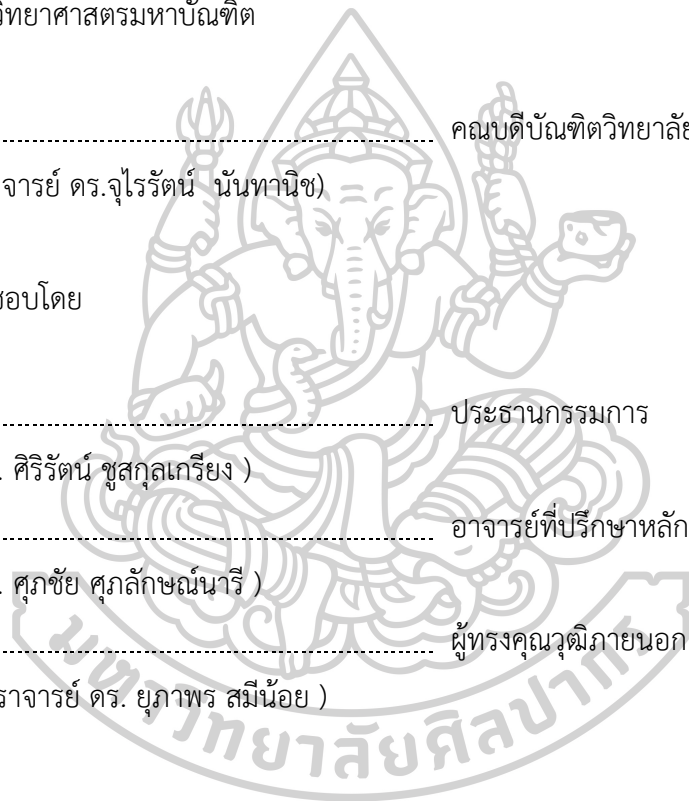

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Science (FORENSIC SCIENCE)
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2018
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาและข้อมูลเชิงคดีของ
คดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ในปี พ.ศ.2558
โดย วรนุช ไทรแก้ว
สาขาวิชา นิติวิทยาศาสตร์ แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร. ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)
พิจารณาเห็นชอบโดย
..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. ศิริรัตน์ ชูสกุลเกรียง)
..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร. ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี)
..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุภาพร สมิน้อย)

57312323 : นิติวิทยาศาสตร์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : คดีอุกฉกรรจ์, ความรุนแรงทางอาชญากรรม, การวิเคราะห์คดีอาชญากรรม

ร้อยตำรวจเอกหญิง วรณช ไทรแก้ว: การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาและข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ในปี พ.ศ.2558 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร. ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้คือการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเชิงประชากรของผู้กระทำความผิดและข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2558 (310 คดี) ที่รายงานโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 โดยจำแนกคดีเป็น 3 ประเภทตามความรุนแรงทางอาชญากรรมคือ คดีฆ่าผู้อื่น (195 คดี) คดีปล้นทรัพย์ (27 คดี) และคดีชิงทรัพย์ (88 คดี) ผู้กระทำความผิดเกือบทั้งหมดเป็นเพศชาย (94.8%) และอายุเฉลี่ยของผู้ต้องหาอยู่ในช่วง 20 ถึง 29 ปี คดีฆ่าผู้อื่น (52.4%) มีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของคดีทั้งหมด และในร้อยละ 38.4 ของคดีทั้งหมดผู้ต้องหา มีความประสงค์ต่อทรัพย์ของผู้เสียหาย ปืน (44.5%) และมีด (28%) คืออาวุธที่ผู้ต้องหาใช้มากที่สุด ผู้ต้องหาจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (53.8%) ไม่มีประวัติอาชญากรรม อย่างไรก็ตามร้อยละ 24.8 ของผู้ต้องหาเคยก่อเหตุซ้ำมาก่อน ในการวิเคราะห์ทางสถิติใช้การทดสอบ Pearson chi-square และ Odds ratio ด้วยค่าระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.05 เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรเชิงประชากรและข้อมูลเชิงคดี ผลการวิเคราะห์พบว่าร้อยละของผู้กระทำความผิดที่เป็นเพศชายมากกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญ และค่า odds ratio ของเหตุฆ่าผู้อื่นสำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นเพศชายเปรียบเทียบกับที่เป็นเพศหญิงเป็น 2.98 (95% CI, 1.22-7.28) ข้อมูลยังแสดงให้เห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างตัวแปรกลุ่มอายุและความรุนแรงทางอาชญากรรม เกือบร้อยละ 40 ของผู้กระทำความผิดในคดีปล้นทรัพย์เป็นวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 19 ปี) ตัวเลขดังกล่าวแตกต่างจากตัวเลขของกลุ่มอายุอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ ค่า odds ของการกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์เปรียบเทียบกับความผิดอื่นสำหรับผู้กระทำความผิดวัยรุ่นเป็น 5.56 (95% CI, 3.39-9.11) เท่าของค่าดังกล่าวสำหรับผู้กระทำความผิดในกลุ่มอายุอื่นๆ ในขณะที่ค่า odds ของการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นเปรียบเทียบกับคดีอื่นๆสำหรับผู้ต้องหาที่มีอายุสูงกว่า 39 ปีเป็น 7.51 (95% CI, 3.49-16.19) เท่าของค่าดังกล่าวสำหรับผู้กระทำความผิดในกลุ่มอายุอื่นๆ นอกจากนี้ในคดีฆ่าผู้อื่นผู้กระทำความผิดที่ไม่ได้ทำความผิดซ้ำ (96.8%) และไม่มีประวัติอาชญากรรม (65.2%) มีสัดส่วนสูง โดยค่า odds ratio ของการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นสำหรับกลุ่มที่ไม่มีประวัติอาชญากรรมเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีประวัติอาชญากรรมคือ 2.67 (95% CI, 1.84-3.85) อย่างไรก็ตามค่า odds ratio ของคดีชิงทรัพย์สำหรับผู้ต้องหาที่มีประวัติอาชญากรรมและผู้ต้องหาที่กระทำความผิดซ้ำคือ 3.08 (95% CI, 2.00-4.72) และ 4.83 (95% CI, 3.09-7.56) ตามลำดับ โดยสรุปผลการศึกษานี้อาจช่วยให้เข้าใจธรรมชาติ

ของคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่นี้ของประเทศไทยได้ดีขึ้น

57312323 : Major (FORENSIC SCIENCE)

Keyword : Serious crime cases, Crime seriousness, Crime analysis

POL.CAPT. WORANUCH SAIKAEW : ANALYSIS OF OFFENDERS' DEMOGRAPHIC DATA AND CASE DATA OF SERIOUS CRIMES IN PROVINCIAL POLICE REGION 7 IN 2015
THESIS ADVISOR : SUPACHAI SUPALAKNARI, Ph.D.

The aim of this work is to determine the association between offenders' demographic data and case data of serious crimes in 2015 (310 cases) as reported by Provincial Police Region 7. The cases were grouped into three categories of crime seriousness as homicide (195 cases), robbery (27 cases) and larceny cases (88 cases). Most of the offenders were male (94.8%) and the mean age of the offenders was in the range of 20 to 29 years. More than half of the cases were homicide incidents (52.4%) and in 38.4% of all cases, the offenders had intention to deprive victims' property. Firearms (44.5%) and knives (28%) were the most common weapons used by the offenders. Over half of the offenders (53.8%) had no crime history, however, 24.8% of the offenders were recidivists. Statistical analyses of the association of demographic variables with the case data were performed using Pearson chi-square test and odds ratio at a significant level of 0.05. Results revealed that the percentage of male offenders were significantly higher than those of the female and the odds ratio on homicide for the male offenders compared to female cases was 2.98 (95% CI, 1.22-7.28). The data also revealed significant differences between age groups and crime seriousness. Nearly forty percent of the offenders in robbery cases were adolescent (younger than 19 years). The figure was significantly different from those of the other age groups. The odds on robbery compared to the other offences for the adolescences was 5.56 (95% CI, 3.39-9.11) times that for the other age groups whereas the odds on homicide compared to other cases for the offenders having the age above 39 years was 7.51 (95% CI, 3.49-16.19) times that for the other age groups. Moreover, in homicide cases, the high proportion of the offenders were non-recidivist (96.8%) and were in the group of no crime history (65.2%). The odds ratio on homicide for the group of no crime history compared to the group having crime history was 2.67 (95% CI, 1.84-3.85). However, the odds ratios on larceny cases for the offenders having crime history and the recidivist offenders

were 3.08 (95% CI, 2.00-4.72) and 4.83 (95% CI, 3.09-7.56) respectively. In conclusion, the findings from this study may provide better insight into the nature of criminal cases encountered in this region of Thailand.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.ศุภชัย ศุภลักษณ์นารี ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้กรุณาแนะนำและคอยดูแลให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไข เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้อง ครบถ้วน นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศิริรัตน์ ชูสกุลเกรียง ที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำจนกระทั่งงานวิจัยนี้สามารถสำเร็จออกมาเป็นรูปเล่มได้ทันตามกำหนด

ผู้วิจัยขอขอบคุณ เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนในกองกำกับการสืบสวน 1 กองบังคับการสืบสวน สอบสวน ตำรวจภูธรภาค 7 เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนสถานีตำรวจภูธรทั้ง 12 สถานีในพื้นที่ตำรวจภูธร จังหวัดนครปฐม เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดกาญจนบุรีและผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นที่ได้ กรุณาให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ท้ายที่สุดนี้ ผลอันเป็นประโยชน์และคุณค่าของวิทยานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แต่บิดามารดา ที่คอยให้กำลังใจและให้การสนับสนุนในการศึกษาและทำวิทยานิพนธ์นี้จนสำเร็จได้ด้วยดี หาก วิทยานิพนธ์นี้มีข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้ด้วยความขอบคุณยิ่ง

วรณูช ไทรแก้ว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1.....	26
บทนำ	26
1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	26
2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย	26
3.สมมติฐานการวิจัย.....	26
4.ขอบเขตการวิจัย.....	27
5.ข้อตกลงเบื้องต้น.....	27
6.นิยามศัพท์เฉพาะ	27
7.ประโยชน์ของการวิจัย.....	28
บทที่ 2.....	29
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
1.ข้อมูลเกี่ยวกับตำราจรรยาภาค 7.....	29
2. ข้อมูลเกี่ยวกับตำราจรรยาจังหวัดนครปฐม	31
3. ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดนครปฐม.....	32
4.แนวความคิดทฤษฎีของการสืบสวน	34

5. แนวความคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพยานหลักฐาน	38
6. แนวคิดเกี่ยวกับคดีอุกฉกรรจ์	40
7. แนวคิดและทฤษฎีด้านประชากรศาสตร์	42
8. สถิติที่ใช้ทดสอบความสัมพันธ์.....	44
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
บทที่ 3.....	48
วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	48
1. การรวบรวมข้อมูล.....	48
2. แหล่งข้อมูลและการกำหนดกลุ่มคดีที่ศึกษา	48
3. การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้อง.....	49
4. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5. อภิปรายผล	49
บทที่ 4.....	51
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
4.1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7	51
4.2 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์และสาเหตุอันขวัญที่เกิดขึ้นในที่ตำรวจภูธรภาค 7	56
4.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเชิงประชากร กับข้อมูลเชิงคดี.....	60
4.5 วิเคราะห์ข้อมูลระหว่างพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวน กับการระบุตัวผู้กระทำความและนำไปสู่การจับกุมตัว	60
บทที่ 5.....	64
สรุปและอภิปรายผลการทดลอง.....	64
5.1 อภิปรายผล	64
5.2 สรุปผลการวิจัย.....	66
5.3 ข้อเสนอแนะ	68

รายการอ้างอิง..... 69

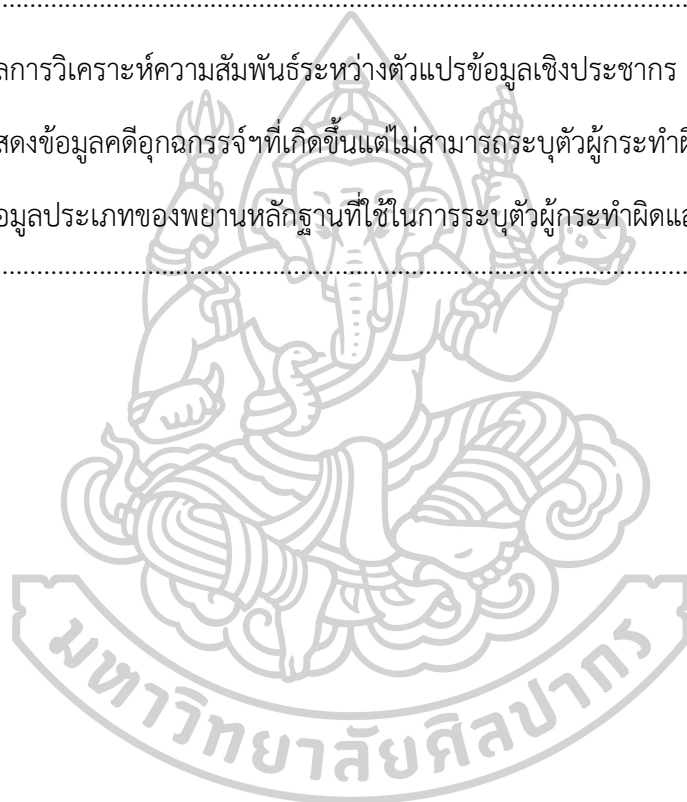
ประวัติผู้เขียน..... 73

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและครัวเรือนจังหวัดนครปฐม ปี พ.ศ.2558.....	34
ตารางที่ 2 ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 พ.ศ.2558.....	51
ตารางที่ 3 ข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ.2558	56
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรข้อมูลเชิงประชากร กับข้อมูลเชิงคดี.....	59
ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นแต่ไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำผิดได้.....	61
ตารางที่ 6 ข้อมูลประเภทของพยานหลักฐานที่ใช้ในการระบุตัวผู้กระทำผิดและนำไปสู่การจับกุมตัว	62

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แผนภาพโครงสร้างตำราวจุทธภาค 7.....	30
ภาพที่ 2 แผนที่เขตรับผิดชอบของตำราวจุทธจังหวัดนครปฐม	32
ภาพที่ 3 แผนที่จังหวัดนครปฐม	33
ภาพที่ 4 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรเพศ.....	53
ภาพที่ 5 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรช่วงอายุ.....	53
ภาพที่ 6 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรข้อหา.....	54
ภาพที่ 7 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรประวัติคืออาชญากรรม	55
ภาพที่ 8 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรการก่อเหตุซ้ำ	55
ภาพที่ 9 ข้อมูลเชิงคดีตัวแปรข้อหา	57
ภาพที่ 10 ข้อมูลเชิงคดีตัวแปรสาเหตุการก่ออาชญากรรม.....	58
ภาพที่ 11 ข้อมูลเชิงคดีตัวแปรอาวุธ	58
ภาพที่ 12 แสดงผลการจับกุมคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ จ.นครปฐม ปี พ.ศ.2558.....	61
ภาพที่ 13 แสดงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีฆ่าผู้อื่น	66
ภาพที่ 14 แสดงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีปล้นทรัพย์.....	66
ภาพที่ 15 แสดงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีชิงทรัพย์	67

บทที่ 1

บทนำ

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพปัญหาอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงอย่างยิ่งและเป็นอันตรายต่อสังคมตลอดจนมีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ อันได้แก่ ฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ วางเพลิง และลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่ เนื่องจากลักษณะการประกอบอาชญากรรมของคนร้ายมีความรุนแรง และมีการใช้อาวุธในการประกอบอาชญากรรม ทำให้ผู้เสียหายต้องได้รับบาดเจ็บ สูญเสียทรัพย์สิน และบางรายต้องสูญเสียชีวิต ส่งผลให้ประชาชนเกิดความหวาดกลัวและขาดความมั่นใจในความปลอดภัยของตนเอง จึงเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันและปราบปรามปัญหาอาชญากรรมเหล่านี้ ซึ่งการสืบสวนเป็นกระบวนการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน เพื่อจะทราบการกระทำผิดและตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามขั้นตอนของกฎหมาย ข้อเท็จจริงและหลักฐานที่ได้จากการสืบสวนจะนำไปสู่สำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนต่อไป แต่กระบวนการสืบสวนสำหรับประเทศไทย กฎหมายบัญญัติไว้เพียงผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวน ส่วนการดำเนินการสืบสวนและวิธีการซึ่งเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานสืบสวนกฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในเรื่องของพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ในการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดมาเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายได้และศึกษาความสัมพันธ์ของข้อมูลผู้ต้องหากับการก่อคดีอุกฉกรรจ์เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการสืบสวนจับกุมตัวผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และคดีอื่นๆต่อไป

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ข้อมูลเชิงประชากร และข้อมูลเชิงคดีของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7
2. เพื่อศึกษาข้อมูลการใช้พยานหลักฐานต่างๆ ที่ใช้ในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดและจับกุมตัวผู้กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม

3.สมมติฐานการวิจัย

ผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ที่มีข้อมูลเชิงประชากร (เพศ อายุ ประวัติการก่ออาชญากรรม และการก่ออาชญากรรมต่อเนื่อง) ที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีอุกฉกรรจ์ที่แตกต่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix Method Research) โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย และการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research) ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยทำการรวบรวมข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหากลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และข้อมูลเชิงคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 ของพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 และข้อมูลพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์ในปี พ.ศ.2558 เฉพาะในพื้นที่ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม เนื่องจากมีข้อมูลที่ครบถ้วนและเพียงพอกับการศึกษาวิจัยครั้ง จากนั้นทำการวิเคราะห์ในลักษณะสถิติพรรณนา (Descriptive Analysis) ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษากับผลการจับกุมตัวผู้กระทำผิดด้วยการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-square Test) และวัดระดับความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยค่า Odds ratio

5. ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้ข้อมูลผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ.2558 เนื่องจากมีความสมบูรณ์มากที่สุด

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

การกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายอาญาในฐานความผิดดังต่อไปนี้ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพาตัวเรียกค่าไถ่ และวางเพลิง ถือเป็นคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะที่ 18 บทที่ 1 ข้อ 1

ข้อมูลเชิงประชากร คือ ข้อมูลทั่วไปของประชากร เช่น เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ อาชีพ รายได้ และการศึกษา เป็นต้น ซึ่งข้อมูลเหล่านี้สามารถนำมาวิเคราะห์เชิงสถิติเพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นของประชากรได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ จะทำการศึกษาเฉพาะข้อมูล เพศ อายุ ประวัติการก่ออาชญากรรม และการก่อเหตุเดิมซ้ำต่อเนื่อง

ประวัติการก่ออาชญากรรม หมายถึง ประวัติการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่ถูกบันทึกไว้ในระบบสารสนเทศของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

การก่อเหตุเดิมซ้ำต่อเนื่อง หมายถึง การที่ผู้ต้องหาเคยกระทำความผิดมากกว่าหนึ่งครั้ง ก่อนที่จะก่อเหตุและถูกจับกุมในฐานความผิดเดียวกัน

ข้อมูลเชิงคดี คือ ข้อมูลที่ถูกบันทึกโดยหน่วยงานยุติธรรม เช่น ตำรวจ อัยการและศาล เมื่อผู้ต้องหาเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม เช่น ข้อหา พฤติการณ์การทำความผิด ของกลางในการกระทำความผิด ประวัติคดี และผลการตัดสินของอัยการหรือศาล เป็นต้น

ข้อมูลยานพาหนะ หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์ การครอบครอง ยานพาหนะ และใบอนุญาตขับขี่

ข้อมูลการใช้โทรศัพท์ หมายถึง ข้อมูลการลงทะเบียนชื่อผู้ใช้โทรศัพท์ ที่อยู่การจัดส่งเอกสารที่ไว้กับทางผู้ให้บริการ และรายละเอียดการใช้งาน ต้องทำหนังสือราชการในการขอข้อมูลดังกล่าวกับบริษัทผู้ให้บริการ

พยานบุคคล หมายถึง บุคคลที่มาเบิกความต่อหน้าศาลด้วยวาจา แต่พยานบุคคลอาจจะไม่ได้เป็นผู้รู้เห็นจริง แต่ถูกนำเข้ามาให้การกล่าวอ้างเป็นพยานด้วยเหตุผลต่างๆ อาทิเช่น มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้กระทำผิดหรือให้การเพื่อหวังผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นผู้รู้เห็นจริงแต่อาจกลับคำให้การเป็นอย่างอื่นในชั้นศาลด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น ถูกข่มขู่จากผู้สูญเสียประโยชน์ หรือได้รับสินจ้างให้กลับคำให้การ

7.ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของข้อมูลเชิงประชากร และข้อมูลเชิงคดีของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7
2. ทำให้เข้าใจถึงการใช้พยานหลักฐานต่างๆ ที่ใช้ในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม
3. ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสืบสวนจับกุมตัวผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์และคดีอื่นๆได้ในเขตพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการประยุกต์ใช้สถิติ Chi-Square และ Odds Ratio ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูลเชิงประชากร และข้อมูลกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์ในพื้นที่รับผิดชอบตำรวจภูธรภาค 7 และข้อมูลสืบสวนกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่รับผิดชอบของตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม โดยได้ทำการศึกษาทฤษฎีและเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องประกอบไปด้วย

- (1) ข้อมูลเกี่ยวกับตำรวจภูธรภาค 7
- (2) ข้อมูลเกี่ยวกับตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม
- (3) ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดนครปฐม
- (4) แนวความคิดทฤษฎีของการสืบสวน
- (5) แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญ
- (6) แนวคิดและทฤษฎีด้านประชากรศาสตร์
- (7) สถิติที่ใช้ทดสอบความสัมพันธ์
- (8) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ข้อมูลเกี่ยวกับตำรวจภูธรภาค 7

ตำรวจภูธรภาค 7 เป็นกองบัญชาการหนึ่งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบพื้นที่ 8 จังหวัด ได้แก่ นครปฐม, สุพรรณบุรี, ราชบุรี, เพชรบุรี, กาญจนบุรี, ประจวบคีรีขันธ์, สมุทรสาคร และสมุทรสงคราม

ภาพที่ 1 แผนภาพโครงสร้างตำรวจภูธรภาค 7
 ที่มา ตำรวจภูธรภาค 7.เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2562. เข้าถึงได้จาก
http://www.police7.go.th/police7_newSite/index.php

2. ข้อมูลเกี่ยวกับตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม

ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับความผิดในคดีอาญา ภายในเขตพื้นที่ปกครองของจังหวัดนครปฐม รวมทั้งรับผิดชอบในการบริหาร การกำหนดนโยบายและวางแผนและการอำนวยความสะดวกในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมในพื้นที่ของจังหวัด ตลอดจนการปกครองบังคับบัญชา และสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่าง ๆ ที่อยู่ในปกครอง

2.1 เขตพื้นที่รับผิดชอบ

ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม แบ่งพื้นที่เขตรับผิดชอบ ในปกครองออก 12 สถานีตำรวจ แบ่งเป็น

สถานีตำรวจภูธรระดับ ผู้กำกับการ เป็นหัวหน้า จำนวน 8 สถานี

1. สภ.เมืองนครปฐม
2. สภ.นครชัยศรี
3. สภ.สามพราน
4. สภ.กำแพงแสน
5. สภ.บางเลน
6. สภ.ดอนตูม
7. สภ.พุทธมณฑล
8. สภ.โพธิ์แก้ว อยู่ในเขต อ.สามพราน

สถานีตำรวจภูธรระดับ สารวัตรใหญ่ เป็นหัวหน้า จำนวน 4 สถานี

1. สภ.โพรงมะเดื่อ อยู่ในเขต อ.เมืองนครปฐม
2. สภ.สามควายเผือก อยู่ในเขต อ.เมืองนครปฐม
3. สภ.กระต๊อบ อยู่ในเขต อ.กำแพงแสน
4. สภ.บางหลวง อยู่ในเขต อ.บางเลน

ภาพที่ 2 แผนที่เขตรับผิดชอบของตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม

ที่มา: เว็บไซต์ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม, เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2562, เข้าถึงได้จาก

http://www.npt.police7.go.th/index.php?option=com_content&task=blogcategory&id=98&Itemid=73

3. ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดนครปฐม

3.1 ที่ตั้ง

จังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลางด้านตะวันตก ตั้งอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำท่าจีน ซึ่งเป็นพื้นที่บริเวณที่ราบลุ่มภาคกลาง โดยอยู่ระหว่างเส้นรุ้งที่ 13 องศา 45 ลิปดา 10 ฟลิปดาดา เส้นแวงที่ 100 องศา 4 ลิปดา 28 ฟลิปดา มีพื้นที่ 2,168.327 ตารางกิโลเมตร หรือ 1,355,204 ไร่ เท่ากับร้อยละ 0.42 ของประเทศ และมีพื้นที่เป็นอันดับที่ 62 ของประเทศ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครไปตามเส้นทางถนนเพชรเกษม 56 กิโลเมตร หรือตามเส้นทางถนนบรมราชชนนี (ถนนปิ่นเกล้า - นครชัยศรี) 51 กิโลเมตร และตามเส้นทางรถไฟ 62 กิโลเมตร โดยมีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้(กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานจังหวัดนครปฐม)

อาณาเขต

ทิศเหนือ

ติดต่อกับอำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

ทิศใต้

ติดต่อกับอำเภอกะทู้มแบน อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร

	และอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับอำเภอไทรน้อย อำเภอบางใหญ่ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี และเขตทวีวัฒนา เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับอำเภอบ้านโป่ง อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี และอำเภอท่ามะกา อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี

3.2 เขตการปกครอง

จังหวัดนครปฐมแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 อำเภอ 106 ตำบล 904 หมู่บ้าน สำหรับการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาลนคร 1 แห่ง เทศบาลเมือง 4 แห่ง เทศบาลตำบล 18 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 93 แห่ง (สำนักงานจังหวัดนครปฐม, 2562)

ภาพที่ 3 แผนที่จังหวัดนครปฐม
ที่มา: บรรยายสรุปจังหวัดนครปฐม ปี 2559

3.3 ประชากร

ปี พ.ศ.2558 มีประชากรจำนวนทั้งสิ้น 899,342 คน เป็นชาย จำนวน 431,996 คน หญิง จำนวน 467,346 คน ครั้วเรือน จำนวน 368,960 ครั้วเรือน สำหรับอำเภอที่มีประชากรมากที่สุด ได้แก่ อำเภอเมือง มีประชากรจำนวน 280,255 คน รองลงมาได้แก่ อำเภอสามพราน มีประชากรจำนวน 203,108 คน และอำเภอ กำแพงแสน มีประชากรจำนวน 127,817 คน (ข้อมูล ณ เดือนธันวาคม 2558)

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและครั้วเรือนจังหวัดนครปฐม ปี พ.ศ.2558

อำเภอ	ชาย	หญิง	รวม	บ้าน
จังหวัดนครปฐม	431,996	467,346	899,342	368,960
อำเภอเมืองนครปฐม	133,738	146,517	280,255	108,397
อำเภอสามพราน	97,085	106,023	203,108	117,076
อำเภอกำแพงแสน	61,584	66,233	127,817	37,608
อำเภอนครชัยศรี	52,335	57,616	109,951	41,780
อำเภอบางเลน	44,898	46,009	90,907	30,750
อำเภอดอนตูม	23,444	24,642	48,086	14,193
อำเภอพุทธมณฑล	18,912	20,306	39,218	19,156

ที่มา : เว็บไซต์กรมการปกครอง , เข้าถึงได้จาก
<http://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statTDD/>

4.แนวความคิดทฤษฎีของการสืบสวน

4.1 ความหมายของการสืบสวน

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของการสืบสวนว่า หมายถึง “การเสาะหา ทบทวนไปมา”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (10) ได้ให้นิยามของคำว่า “การสืบสวน หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน ซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด” จะเห็นได้ว่าเมื่อมีคดีเกิดขึ้นตำรวจฝ่ายสืบสวนจะต้องเป็นผู้แสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานเพื่อพิสูจน์ทราบว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นจริงหรือไม่ , เป็นความผิดใด และใครเป็นผู้กระทำผิด แต่กระบวนการสืบสวนสำหรับประเทศไทย กฎหมายบัญญัติไว้เพียงผู้มีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวน ส่วนการดำเนินการสืบสวนและวิธีการซึ่งเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานสืบสวน กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และไม่ปรากฏว่ามีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 หรือระเบียบกรมตำรวจเกี่ยวกับคดีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติแต่ประการใด

อย่างไรก็ตามได้มีการพยายามให้คำจำกัดความหมายของการสืบสวนคดีอาญา เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติไว้แตกต่างกัน คือ

ศาสตราจารย์ พอล บี.เวสต์ตัน (Paul B. Weston) ให้นิยามของการสืบสวนว่า “ การสืบสวนคดีอาญา คือ การค้นหาความจริงโดยวิธีทางของกฎหมายจากบุคคลและวัตถุต่างๆ เพื่อลำดับเหตุการณ์การกระทำ หรือการงดเว้นกระทำการที่มีขอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปอย่างถูกต้อง (Reconstructing the Crime) การสืบสวนเป็นการค้นหาจากสิ่งที่คุณสืบสวนรู้จนไปถึงที่เขาไม่รู้ เป็นการค้นย้อนหาไปสู่อดีตที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้น โดยมีเป้าหมายเพื่อหาความจริงเท่าที่จะสืบทราบได้จากการสืบสวนข้อเท็จจริงภายหลังเกิดเหตุ”(Weston, Lushbaugh, & Wells, 2000)

Venderbosch (1968) ได้ให้นิยามของการสืบสวนว่า หมายถึง “ ขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมในการหาคำตอบของคำถามที่ว่า อะไร, เมื่อไร, ที่ไหน, ทำไม, ใคร และอย่างไรที่อาชญากรรมหรือความผิดได้เกิดขึ้น โดยทั่วไปการสืบสวนเป็นขั้นตอนของการรวบรวมข่าวสารข้อมูล (Information) เกี่ยวกับอาชญากรรมมากกว่าเป็นการรวบรวมพยานหลักฐาน (Evidence) และข้อมูลที่ปรากฏในห้องพิจารณาของศาล แท้จริงคือข้อมูลส่วนน้อยที่ได้จากการสืบสวนคดีอาญา”

พล.ต.ต.เวทย์ เพชรบรม ได้ให้ความหมายของการสืบสวนว่าเป็นศิลปะที่สลับซับซ้อนและละเอียดอ่อน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับเปลี่ยนเทคนิคและยุทธวิธีการปฏิบัติให้เหมาะสมตามลักษณะของคดีและความมุ่งหมายของการสืบสวนอยู่เสมอ นอกจากนั้นการสืบสวนยังจะต้องอาศัยประสบการณ์และความสามารถเฉพาะตัวเข้าช่วยเสริมอีกด้วย จึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะระบุได้แน่นอน (เวทย์ เพชรบรม, 2528)

วคินี้ วงศ์นิติ (2550) ได้อธิบายความหมายของการสืบสวนตามความหมายที่กฎหมายได้บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(10) เป็นกระบวนการเพื่อวัตถุประสงค์สำคัญ 2 ประการ คือ

1. เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
2. เพื่อทราบรายละเอียดแห่งความผิด

1. เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน

เป็นการป้องกันอาชญากรรมมิให้เกิดขึ้นและเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เรียกว่า “การสืบสวนก่อนเกิดเหตุ” เป็นการสืบสวนก่อนที่จะมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ที่คิดจะก่ออาชญากรรมไม่กล้ากระทำความผิด อีกทั้งตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ก็ได้กำหนดถึงการสืบสวนซึ่งเป็นปัจจัยของข้อมูลสำคัญในการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานสำหรับการวางแนวทางในการป้องกันมิให้กระทำความผิดเกิดขึ้น ดังจะเห็นได้จากตำรวจต้องมีชุดสายตรวจออกตรวจพื้นที่ในความรับผิดชอบ หรือพนักงานฝ่ายปกครองหน่วยอื่น เช่น พนักงานสรรพสามิต หรือศุลกากร ก็มีชุดสายตรวจเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดตามกฎหมายสรรพสามิต หรือศุลกากร ซึ่งเป็นการปฏิบัติการเพื่อให้ได้ซึ่งข่าวสาร เพื่อติดตาม ตรวจสอบ ควบคุมความเคลื่อนไหว เบาะแส และพฤติการณ์ต่างๆ ของผู้ต้องสงสัยก่อนที่จะเกิดการกระทำความผิด ซึ่งอาจจะประกอบไปด้วยการปฏิบัติการด้วยวิธีต่างๆ เช่น การใช้สายสืบหรือสายลับ การปฏิบัติราชการลับ การเฝ้าสะกดรอย การเฝ้าสังเกตบุคคลหรือสถานที่ต่างๆ การศึกษาหาข้อมูลและข่าวสารอันอาจเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันปราบปรามเหตุร้ายซึ่งผู้มีหน้าที่ในการสืบสวนควรรหาความรู้อยู่เสมอๆ การ

สืบสวนนี้ตำรวจต้องกระทำทุกคนเป็นปกติ เพื่อหาทางระงับ หรือหาทางป้องกันมิให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้น ซึ่งหลักการดำเนินการสืบสวน ได้แก่

1.1 ความรู้ทั่วไปในท้องที่ ซึ่งได้แก่ ภูมิประเทศ สถานที่ สิ่งของต่างๆ ตลอดจนบุคคลที่อยู่ในท้องที่รับผิดชอบ และสามารถนำมาประมวลเป็นข้อเท็จจริงได้ถูกต้องตรงกับความต้องการ

1.2 ความรู้เกี่ยวกับประวัติอาชญากร หรือบุคคลผู้มีพฤติการณ์โน้มเอียงไปในทางที่ผิดกฎหมาย อาทิเช่น ผู้ที่เคยต้องโทษ บุคคลติดยาเสพติด บุคคลที่ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง บุคคลประพฤตินเป็นอันธพาล เป็นต้น

1.3 ความรู้เกี่ยวกับแหล่งข่าวต่างๆ อาทิเช่น ร้านเสริมสวย ร้านตัดผม ร้านกาแฟ ร้านถ่ายรูป ไนต์คลับ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจต่างๆ

2. เพื่อทราบรายละเอียดแห่งความผิด

การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานไปตามอำนาจหน้าที่ เพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด มีความมุ่งหมายเพื่อปราบปรามอาชญากรรม ในกรณีนี้หมายถึงว่ามีความผิดเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งเหตุการณ์นั้นตำรวจอาจพบเห็นเองหรือมีผู้แจ้งให้ทราบก็ตาม เรียกว่าเป็นการ “สืบสวนเมื่อมีเหตุเกิดขึ้นแล้ว” (Primary Investigation) และตำรวจต้องการทราบรายละเอียดแห่งความผิด เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่สืบสวนจะเป็นผู้ช่วยรวบรวมพยานหลักฐานในการสอบสวนของพนักงานสอบสวน เพื่อที่จะได้ตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมาย โดยทั่วไปรายละเอียดแห่งความผิดที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติไว้หมายถึงรายละเอียดแห่งความผิดในสาระสำคัญ 3 ประการ อันเป็นหลักสากล คือ (ประเสริฐ เมฆมณี, 2519)

ก. จะต้องสืบสวนให้พบว่าได้มีการกระทำความผิดกฎหมายจริงหรือไม่ (Has a Crime been Committed)

ข. ถ้ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริงแล้วเป็นคดีอะไร (If so, what crime)

ค. ใครเป็นผู้กระทำความผิดในคดีนั้นๆ (Who committed such Crime)

การสืบสวนเพื่อทราบรายละเอียดแห่งความผิดนี้ เป็นการสืบสวนหลังจากมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ซึ่งอาจแยกได้เป็น 3 ประการ คือ

2.1 ในกรณีที่จับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้ การสืบสวนดังกล่าว จะเป็นการสืบสวนเพื่อแสวงหาหลักฐานต่างๆ จากพยานบุคคล พยานเอกสาร และวัตถุพยาน เพื่อนำมาพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน

2.2 ในกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่ยังจับตัวไม่ได้ การสืบสวนดังกล่าวนี้นอกจากจะเป็นการสืบสวนเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง และหลักฐานเกี่ยวกับรายละเอียดแห่งความผิดแล้ว ยังต้องทำการสืบสวนเพื่อจับกุมการกระทำความผิดด้วย

2.3 ในกรณีที่ไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด และยังไม่ทราบรายละเอียดแห่งความผิด การสืบสวนในลักษณะนี้ จะต้องทำการสืบสวนแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานให้ได้รายละเอียดว่าใครเป็นผู้กระทำความผิด กระทำความผิดอะไร กระทำความผิดเมื่อใด กระทำความผิดที่ไหน ทำไมจึงกระทำความผิด และกระทำความผิดอย่างไร

การแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น อาจได้จากบุคคลและสถานที่ ดังนี้

1) บุคคล

- ก. ผู้เสียหายหรือพรรคพวกของผู้เสียหายหรือบุคคลอื่นที่ร้องขอให้ช่วยเหลือในการสืบสวน
- ข. บุคคลซึ่งเป็นญาติของผู้เสียหาย หรือผู้ร้องขอให้ช่วยในการสืบสวน
- ค. บุคคลซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุ
- ง. บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นในการกระทำความผิด
- จ. บุคคลอื่นๆ รวมทั้งสื่อมวลชนด้วย บุคคลอื่นๆ ได้แก่
 - ผู้ที่เป็นผู้เคารพนับถือของราษฎร หรือผู้ที่กว้างขวาง เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ข้าราชการ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาจังหวัด เป็นต้น
 - ผู้มีอิทธิพล หรือนักเลง นักโทษ คนขับรถโดยสาร ผู้ที่ชอบเที่ยวเตร่ ซอกแซก เป็นต้น
 - บุคคลในสถานบริการต่างๆ เช่น โรงแรม สถานอาบอบนวด ห้องอาหาร คอฟฟี่ชอป ไนต์คลับ ร้านกาแฟ ร้านตัดผม ทารรถ และท่าเรือโดยสาร เป็นต้น

2) สถานที่เกิดเหตุ มีความสำคัญต่อการแสวงหาพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงในคดี

โดยเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ ซึ่งได้แก่ คดีฆ่าคนตาย ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ที่มีผู้ได้รับบาดเจ็บ วางเพลิง คดีดังกล่าวย่อมมีร่องรอยและหลักฐานเกี่ยวกับคดีไว้ที่เกิดเหตุ ซึ่งอาจได้แก่ อาวุธ ครอบโลหิต อุปกรณ์ หรือเครื่องมือใช้ในการกระทำความผิด ร่องรอยทางเข้าออก หรือกลบเกลื่อนร่องรอยศพ ฯลฯ การตรวจสถานที่เกิดเหตุมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- ก. เพื่อพิสูจน์ได้ว่ามีเหตุการณ์เกิดขึ้นจริงตามที่กล่าวหาหรือไม่
- ข. เพื่อจะได้ทราบว่าหลักฐานร่องรอยสิ่งของ หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งจะใช้เป็นพยานหลักฐานในการสืบสวนหาตัวคนร้าย หรือผู้เกี่ยวข้องหรือไม่
- ค. สภาพหรือกิริยาอาการของสถานที่ ของบุคคล ของศพ บาดแผล หรือสิ่งของต่างๆ ไรสถานที่นั้นเป็นอยู่อย่างไร
- ง. ทิศทางการเข้าออกของบุคคล หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ศาสตราจารย์ Feinbau A.A.Moenssens และ L.R.Vitullo ผู้เชี่ยวชาญกิจกรรมการสืบสวนและผู้ร่วมเขียนเรื่อง “ศาสตร์แห่งการสืบสวนของตำรวจ” หรือการสืบสวนของตำรวจเชิงวิทยาศาสตร์ (Scientific Police Investigation) ได้กล่าวสนับสนุนการไปยังที่เกิดเหตุเพื่อเสาะแสวงหาข้อเท็จจริงต่างๆ จากสภาพแวดล้อมว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ความรู้ทางวิทยาการตำรวจ และอุปกรณ์ เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ตรวจสอบพยานหลักฐาน ร่องรอยแห่งการกระทำความผิดตลอดจนใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์อันเป็นวิชาที่ว่าด้วยความจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่ประจักษ์ช้อยู่แล้ว ความจริงนี้เกิดขึ้นเมื่อได้ประมวลเหตุการณ์ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้น จดจำและบันทึกไว้เมื่อนำมารวบรวมเข้าก็เกิดเป็นความจริง แล้วกลายเป็นหลักที่เชื่อถือได้ วิชาที่ว่าด้วยหลักแห่งความจริงทั้งหลาย คือ วิชาวิทยาศาสตร์ เช่น เคมี ฟิสิกส์ ชีววิทยา การแพทย์ กับศาสตร์อื่นๆ ที่ว่าด้วยหลักแห่งความจริงทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมด และเมื่อนำเอาการทำลองกับการปฏิบัติในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์หลายครั้งมาประมวลให้เกิดประโยชน์ในทางกฎหมาย เพื่อแสดงเหตุผลอย่างใด แจ้งถึงการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาได้ จึงเป็นวิทยาศาสตร์ประยุกต์อีกอย่างหนึ่ง เรียกว่า “นิติวิทยาศาสตร์”

อันเป็นวิชาที่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงระหว่างกฎหมายกับวิทยาศาสตร์เพื่อเสริมสร้างความยุติธรรมให้แก่ประชาชน (สมเกียรติ พงษ์พรชัย)

สรุปได้ว่า การสืบสวนหมายถึง การที่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ได้แสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานในการทำกระทำผิด เพื่อหาตัวผู้กระทำผิดเพื่อนำมาดำเนินคดีตามกฎหมาย และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นการสืบสวนเพื่อทราบรายละเอียดแห่งความผิดในกรณีที่มีการกระทำผิดเกิดขึ้นจริง แต่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการสืบสวนแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจนทราบว่าใครเป็นผู้กระทำผิด และสามารถจับกุมตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมายได้

5. แนวความคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพยานหลักฐาน

5.1 ความหมายของพยานหลักฐาน

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายของพยานหลักฐานในทางอาญาหมายถึง สิ่งที่จะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยหรือผู้ต้องหามีความผิดหรือบริสุทธิ์

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติว่า “พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคล ซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น”

จรัญ ภักดีธนากุล ให้ความเห็นว่า พยานหลักฐานหมายถึง สิ่งใดๆ ก็ตามที่มีคุณสมบัติสามารถที่จะบ่งชี้หรือแสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงในปัญหาที่พิพาทกันในทางอรรถคดีได้ ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพของพยานบุคคล หรือพยานเอกสาร หรือพยานวัตถุ หรือพยานผู้เชี่ยวชาญก็ตาม (จรัญ ภักดีธนากุล, 2551: 57)

ศาสตราจารย์โสภณ รัตนกร ให้ความหมาย “พยานหลักฐาน” อย่างกว้างและ ความหมายอย่างแคบไว้ “ (ศจ.โสภณ รัตนกร, 2553) ดังนี้

1. สิ่งที่สามารถให้ข้อเท็จจริงแก่ศาล ความหมายนี้หมายถึง ข้อเท็จจริงทุกอย่างที่อาจพิสูจน์ข้อเท็จจริงต่อศาลได้
2. พยานหลักฐานที่คู่ความนำสืบ ความหมายนี้หมายถึง เฉพาะพยานหลักฐานที่คู่ความนำเข้าสู่เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในประเด็นแห่งคดีนั้น
3. พยานหลักฐานที่ศาลยอมรับ ความหมายนี้หมายถึง เฉพาะพยานหลักฐานที่ศาลยอมรับหรือยอมให้นำสืบได้เท่านั้น

จะเห็นได้ว่าพยานหลักฐานตามความหมายของกฎหมาย แม้จะเป็นข้อเท็จจริงที่ยืนยันสิ่งที่เกิดขึ้นได้ แต่หากไม่เป็นพยานหลักฐานในประเด็นหรือที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในคดี ก็ไม่เป็นพยานหลักฐานตามความหมายของกฎหมาย และแม้จะเป็นพยานหลักฐานในประเด็น หรือที่เกี่ยวข้องกับประเด็นในคดีก็ตาม แต่หากเป็นพยานหลักฐานที่ศาลไม่ยอมรับให้นำสืบเข้ามาในคดี ก็ไม่เป็นพยานหลักฐานตามความหมายของกฎหมายเช่นกัน

5.2 ประเภทของพยานหลักฐาน

ตามหลักกฎหมาย สามารถจำแนกพยานหลักฐานเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้ (อรรถพล แชนส์สุวรรณ, 2546)

5.2.1 พยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ และพยานผู้เชี่ยวชาญ

1) พยานบุคคล หมายถึงบุคคลที่มาเบิกความต่อหน้าศาลด้วยวาจา แต่พยานบุคคล อาจจะไม่ได้เป็นผู้รู้เห็นจริง แต่ถูกนำเข้ามาให้การกล่าวอ้างเป็นพยานด้วยเหตุผลต่างๆ อาทิเช่น มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้กระทำผิดหรือให้การเพื่อหวังผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นผู้รู้เห็นจริงแต่อาจกลับคำให้การเป็นอย่างอื่นในชั้นศาลด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น ถูกข่มขู่จากผู้สูญเสียประโยชน์ หรือได้รับสินจ้างให้กลับคำให้การ

2) พยานเอกสาร หมายถึง ข้อความใดๆ ในเอกสารที่มีการอ้างเป็นพยาน

3) พยานวัตถุ หมายถึง วัตถุสิ่งของที่คู่ความอ้างเป็นพยาน รวมถึงสถานที่ที่ให้ศาล ตรวจ พยานวัตถุจัดเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญที่สุดและมีความน่าเชื่อถือมากกว่าพยานบุคคล เพราะ พยานวัตถุเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และสามารถนำไปพิสูจน์ให้ทราบได้ด้วยกระบวนการ ทางนิติวิทยาศาสตร์ โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติเกี่ยวกับพยานวัตถุ ดังนี้

มาตรา 241 “สิ่งใดใช้เป็นพยานวัตถุต้องนำมาศาล...”

มาตรา 242 “ในระหว่างการสอบสวน ใต้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาสิ่งของ ซึ่งเป็นพยานวัตถุต้องให้คู่ความหรือพยานตรวจดู”

4) พยานผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง พยานบุคคลซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญใน ศาสตร์สาขาใดสาขาหนึ่ง และมาเบิกความให้ความเห็น

5.2.2 พยานชั้นหนึ่งและพยานชั้นสอง

เป็นการแบ่งพยานหลักฐานตามหลักกฎหมายอังกฤษที่เรียกว่า กฎแห่งพยานหลักฐาน ที่ดีที่สุด (Best evidence rule) เพื่อเปรียบเทียบระหว่างพยานหลักฐานหลายๆชั้น ที่มุ่งพิสูจน์ ข้อเท็จจริงเดียวกัน

1) พยานชั้นหนึ่ง หมายถึง พยานหลักฐานชั้นที่ดีที่สุดในบรรดาพยานหลักฐาน ทั้งหลายที่มุ่งพิสูจน์ข้อเท็จจริงข้อหนึ่ง

2) พยานชั้นสอง หมายถึง พยานหลักฐานลำดับรองลงมา

5.2.3 พยานหลักฐานโดยตรงและพยานหลักฐานแวดล้อม

1) พยานหลักฐานโดยตรง (Direct evidence) หมายถึง พยานหลักฐานที่มุ่งพิสูจน์ ข้อเท็จจริงที่มีได้เป็นประเด็นพิพาทในคดีโดยตรง ซึ่งหากศาลเชื่อพยานหลักฐานโดยตรงนี้ศาล สามารถสรุปข้อเท็จจริงได้โดยไม่ต้องค้นคว้าเหตุผลอื่นอีก

2) พยานหลักฐานแวดล้อม (Circumstantial evidence) หมายถึง พยานหลักฐานที่มุ่งพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่มีได้เป็นประเด็นพิพาทในคดีโดยตรง หากแต่พิสูจน์ข้อเท็จจริง อื่น ที่บ่งชี้ว่าข้อเท็จจริงอันเป็นประเด็นพิพาทน่าจะเกิดขึ้นหรือไม่

5.2.4 ประจักษ์พยานและพยานบอกเล่า

1) ประจักษ์พยาน (Eyewitness) หมายถึง พยานบุคคลที่ได้ประสบข้อเท็จจริงที่ เบิกความมาด้วยตนเอง

2) พยานบอกเล่า (Hearsay) หมายถึง พยานบุคคลที่มีได้ประสบข้อเท็จจริงที่เบิกความด้วยตนเอง แต่รับทราบมาจากการบอกเล่าของบุคคลอื่นหรือจากบันทึกที่บุคคลอื่นทำไว้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า พยานหลักฐาน คือ สิ่งที่สามารถบ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์บุคคลและเชื่อมโยงเหตุการณ์ได้ ซึ่งเป็นได้ทั้งสิ่งของและบุคคล ซึ่งพยานหลักฐานแต่ละประเภทจะมีคุณสมบัติด้านบวทที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามการใช้พยานหลักฐานหลายอย่างประกอบกันจนเกิดเป็นความสอดคล้องจะเป็นประโยชน์กับการอำนวยความสะดวกยุติธรรม

6. แนวคิดเกี่ยวกับคดีอุกฉกรรจ์

6.1 ความหมายของคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ

การกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ หมายถึง การกระทำความผิดกฎหมายอาญาในฐานความผิดดังต่อไปนี้ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ลักพาตัวเรียกค่าไถ่ และวางเพลิง ถือเป็นคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะที่ 18 บทที่ 1 ข้อ 1

ประมวลกฎหมายอาญา ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ได้แก่ มาตรา 217 , มาตรา 288 , มาตรา 313 , มาตรา 339 และมาตรา 340

มาตรา 217 ผู้ใดวางเพลิงเผาทรัพย์ของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาท ถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท

มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุก ตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 313 ผู้ใดเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าไถ่

(1) เอาตัวเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีไป

(2) เอาตัวบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีไป โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด หรือ

(3) หน่วงเหนี่ยวหรือกักขังบุคคลใด

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว หรือผู้ถูกกักขังนั้นรับอันตรายสาหัส หรือเป็นการกระทำโดยทรมาณ หรือโดยทารุณโหดร้าย จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำนั้นรับอันตรายแก่กาย หรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดนั้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกเอาตัวไป ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว หรือผู้ถูกกักขังนั้นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 339 ผู้ใดลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือชูเชิญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ

(1) ให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือการพาทรัพย์นั้นไป

(2) ให้อันให้ซึ่งทรัพย์นั้น

(3) ยึดถือเอาทรัพย์สินไว้

(4) ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือ

(5) ให้พ้นจากการจับกุม

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าความผิดนั้นเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตราหนึ่งอนุมาตราใดแห่งมาตรา 335 หรือเป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่เป็นโค กระบือ เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่มีอายุการใช้งานมีไว้สำหรับประกอบกิจการ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 340 ผู้ใดชิงทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าในการปล้นทรัพย์ ผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำโดยแสดงความทารุณจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิด หรือกระทำความรุนแรง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

6.2 สภาพปัญหาคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ

พุมิเดช บุญกระพือ (2542) กล่าวว่า คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ นับเป็นอาชญากรรมที่สร้างความหวาดกลัวและมีผลกระทบต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนส่วนรวมเป็นอย่างมาก เนื่องจากลักษณะการประกอบอาชญากรรมของคนร้ายยังมีความรุนแรง ออกอาจทำหาย และสะเทือนขวัญแก่ประชาชนทั่วไป อาวุธสงคราม อาวุธปืนเถื่อน และอาวุธร้ายแรงทุกประเภท ยังคงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ถูกนำมาใช้ในการประกอบอาชญากรรมด้วยเสมอ ทำให้ประชาชนผู้เคราะห์ร้ายเป็นจำนวนมากต้องได้รับบาดเจ็บ พิการ และบางรายต้องสูญเสียชีวิตอันเป็นผลให้ประชาชนทั่วไปขาดความมั่นใจในความปลอดภัยของตน ตลอดจนเกิดความหวุ่นวิตกต่อการดำรงชีวิตประจำวันตามปกติ นอกจากนี้การประกอบอาชญากรรมในลักษณะที่มีการรวมตัวเป็นกลุ่มและมี

เครือข่ายโยงใยในการประกอบอาชญากรรมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะแก๊งรถจักรยานยนต์ที่ทำการชิงทรัพย์ของประชาชนบนท้องถนน ตลอดจนแก๊งอันตรายต่าง ๆ ที่รวมตัวกันทำการปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ตามบ้านเรือน อาคารร้านค้าและรวมถึงแก๊งโจรกรรมรถยนต์และรถจักรยานยนต์นั้น มีผลทำให้ประชาชนเกิดความเดือนร้อน วิตกกังวลและเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยเกี่ยวกับสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของตนเป็นอย่างมาก

7. แนวคิดและทฤษฎีด้านประชากรศาสตร์

แนวคิดด้านประชากรศาสตร์นี้ เป็นแนวทฤษฎีที่เชื่อในหลักการของความเป็นเหตุเป็นผล มีแนวคิดว่าพฤติกรรมต่างๆของแต่ละบุคคล มาจากแรงผลักดันจากภายนอก และเป็นไปตามที่สังคมกำหนดหรือมีแนวทางวางไว้ เช่น พฤติกรรมของคนในแต่ละรุ่นควรจะปฏิบัติตนอย่างไร ในสังคมทั่วไปมักจะกำหนดให้บุคคลที่มีคุณลักษณะของประชากรที่แตกต่างกัน มีแบบแผนพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไปด้วย ซึ่งพฤติกรรมการสื่อสารและรับสารก็เป็นพฤติกรรมทางสังคมอย่างหนึ่งที่เป็นไปตามแนวคิดดังกล่าว (กาญจนา แก้วเทพ, 2541)

พรทิพย์ วรกิจโกศาทร (2554) ได้กล่าวถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์ ในแต่ละบุคคล ซึ่งจะมีความแตกต่างกันออกไป ลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่กล่าวถึง ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจสังคม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เพศ เป็นคุณลักษณะบางอย่างของเพศชายและเพศหญิง มีความแตกต่างกันส่งผลให้พฤติกรรมในการสื่อสาร รับสารของเพศชายและเพศหญิงต่างกันออกไปด้วย เช่น รสนิยมในการเลือกชมภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นชายสนใจภาพยนตร์ประเภทสงครามหรือที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับจารกรรมมากที่สุด ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงจะสนใจภาพยนตร์ประเภทวิทยาศาสตร์มากที่สุด แต่ในบางครั้งเพศชายและเพศหญิงก็มีพฤติกรรมการสื่อสารและรับสารที่ไม่ต่างกัน

แสดงให้เห็นว่าเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ เพราะวัฒนธรรมและสังคมมีการกำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน เพศหญิงจึงมักจะเป็นคนที่มีลักษณะเจ้าอารมณ์ จิตใจอ่อนไหวได้ง่าย หรือคล้อยตาม ถูกชักจูงใจ และเปลี่ยนทัศนคติได้ง่ายกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายจะใช้ความเป็นเหตุเป็นผล และมีการจดจำข่าวสารได้มากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงมีความสามารถในการเข้าถึงจิตใจของคนได้ดีกว่าเพศชาย และเมื่อเกิดความผิดพลาดเพศหญิงมักจะโทษตัวเอง แต่เพศชายมักจะโทษคนอื่นหรืออุปสรรคอื่นๆแทน (William D. Brooks, 1971)

2. อายุ ก็เป็นอีกคุณลักษณะที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละช่วงอายุ เช่น ในการที่จะสื่อสารให้ผู้รับสารที่มีอายุในแต่ละช่วงอายุให้เชื่อฟัง เปลี่ยนทัศนคติ หรือเปลี่ยนพฤติกรรมนั้น มีความยากง่ายที่ต่างกัน ยิ่งมีอายุมากกว่าการที่จะสอนให้เชื่อฟัง ให้เปลี่ยนทัศนคติหรือเปลี่ยนพฤติกรรมก็

จะยิ่งยากขึ้น Marple (1933) และ Janis and Rife (1959) ได้ทำการวิจัยและสรุปผลว่า การชักจูงจิตใจหรือโน้มน้าวจิตใจของคนจะยากขึ้นตามอายุของคนที่เพิ่มขึ้น Burgon and Ruffer (1978) ได้กล่าวไว้ว่าคนในวัยหนุ่มสาวนั้นจะเป็นผู้ที่ยึดถืออุดมการณ์ มองโลกในแง่ดีและมีจิตใจที่มั่นคงมากกว่าคนที่สูงอายุ ในขณะที่คนสูงอายุนั้นจะมีความเป็นคนหัวรั้น และมีความระมัดระวังสูงกว่าคนในวัยหนุ่มสาว อายุก็เป็นสิ่งกำหนดความแตกต่างในเรื่องความยากง่ายในการชักจูงใจ โดยพบว่า คนที่มีอายุมากขึ้นโอกาสที่จะเปลี่ยนใจหรือถูกชักจูงใจจะน้อยลง

ดังนั้น อายุ จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้แต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิดและพฤติกรรม ซึ่งประสบการณ์ของแต่ละช่วงอายุที่แตกต่างกัน ทำให้ทัศนคติและความนึกคิดของคนต่างวัยไม่เหมือนกัน

3. การศึกษา การศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญมากที่มีผลต่อประสิทธิภาพของ พฤติกรรมการสื่อสารและรับสาร และการศึกษาของผู้รับสารหรือสื่อสารนั้นทำให้มีพฤติกรรมการสื่อสารที่ต่างกันออกไป เช่น บุคคลที่มีการศึกษาสูงจะสนใจข่าวสารไม่เชื่ออะไรง่ายๆ และมักเปิดรับแต่สิ่งสิ่งพิมพ์

การศึกษาหรือความรู้ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของแต่ละบุคคล คนที่ได้รับการศึกษาต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในระบบการศึกษาที่ต่างกัน ในสาขาวิชาที่ต่างกัน ย่อมมีความรู้สึกรู้จักคิด อุดมการณ์และความต้องการที่ต่างกัน คนที่มีการศึกษาที่สูง หรือมีความรู้ดี จะได้เปรียบในการรับสารที่ดี เพราะมีความรู้กว้างขวางในหลายเรื่อง และมีความเข้าใจในตัวสารได้ดี ซึ่งบุคคลเหล่านี้มักจะไม่น่าเชื่ออะไรง่ายๆ สารที่ไม่มีหลักฐานอ้างอิงหรือเหตุผลสนับสนุนที่เพียงพอ มักจะถูกโต้แย้งจากบุคคลเหล่านี้ (ปรเม สตะเวทิน, 2553)

4. ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ตลอดจนภูมิหลังของครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคล และยังเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญก่อให้เกิดประสบการณ์ที่แตกต่างในแต่ละบุคคล การมีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ต่างกันส่งผลให้โอกาสที่จะได้รับสารในระดับที่ต่างกันไปด้วย กล่าวคือบุคคลที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ดีก็มักจะเข้าถึงข่าวสารที่กว้างขวางหรือลึกซึ้งกว่าบุคคลที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ไม่ดี

เนื่องจากแนวคิดด้านประชากรศาสตร์เป็นแนวคิดที่ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างในด้านคุณลักษณะทางประชากรของแต่ละบุคคล ซึ่งมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ตัวแปรทางประชากรศาสตร์ในการศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ประวัติการก่ออาชญากรรม และการก่อเหตุฆ่า โดยมีแนวคิดที่ว่าคนที่มีคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน ก็จะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไป

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมา ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวความคิดนี้มาใช้เป็นแนวทางในการค้นหาคำตอบเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์ได้แก่ เพศ อายุ ประวัติการก่ออาชญากรรม

และการก่อเหตุซ้ำ จากปัจจัยที่แตกต่างกันนั้นผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าปัจจัยด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อการก่อเหตุอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7

8. สถิติที่ใช้ทดสอบความสัมพันธ์

8.1 การทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test)

เป็นวิธีการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่อยู่ในรูปของความถี่หรือในรูปของสัดส่วน ตัวอย่างเช่น การศึกษาเจตคติความคิดเห็น ความสนใจ หรือการยอมรับ เป็นต้น ซึ่งไม่สามารถวัดค่าออกมาเป็นตัวเลขที่แน่นอน แต่สามารถจำแนกออกเป็นหมวดหมู่ได้ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด หรือ ดี-ไม่ดี เป็นต้น ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกิดจากการเก็บรวบรวมจากตัวแปรที่เกี่ยวข้อง แล้วจำแนกออกมาเป็นความถี่ หรือสัดส่วน

ถ้าหากต้องการศึกษาว่าการแจกแจงความถี่ของข้อมูลที่ได้จากตัวแปรหนึ่งเป็นไปลักษณะใด หรือถ้าหากต้องการเปรียบเทียบตัวแปร 2 กลุ่มหรือมากกว่า 2 กลุ่มว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ การทดสอบไคสแควร์จะเหมาะสมกว่าการทดสอบด้วย z เนื่องจากการทดสอบด้วย z เหมาะสำหรับการทดสอบสัดส่วนของประชากรเพียงกลุ่มเดียว หรือการทดสอบความแตกต่างระหว่างสัดส่วนของสิ่งที่สนใจจากประชากร 2 กลุ่มเท่านั้น การทดสอบไคสแควร์จึงเป็นวิธีการทางสถิติที่นิยมใช้มากในการเปรียบเทียบหรือทดสอบข้อมูลที่เป็นความถี่หรือข้อมูลที่อยู่ในรูปของสัดส่วน สำหรับการทดสอบ ไคสแควร์ จำแนกออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การทดสอบความกลมกลืน (The goodness of fit test)
2. การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Test of Association)
3. การทดสอบความเป็นเอกภาพ (Test of Homogeneity)

ในงานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงประชากรและข้อมูลเชิงคดี จึงได้เลือกใช้การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Test of Association) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Test of Association) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการทดสอบความเป็นอิสระ (Test of Independence) เป็นการทดสอบไคสแควร์เพื่อศึกษาว่าตัวแปรต่างๆสัมพันธ์กันหรือไม่กัน โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทีละคู่ๆ ซึ่งตัวแปรแต่ละตัวอาจจำแนกออกเป็นหลายกลุ่มหรือหลายพวกที่แจกแจงอยู่ในตารางมิติต่าง ๆ เช่น 2×2 , 3×2 หรือ 2×3 เป็นต้น เมื่อต้องการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทีละคู่จะต้องนำข้อมูลมาใส่ในตารางเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง

สำหรับการทดสอบสมมติฐานว่า ตัวแปรแต่ละคู่จะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ จะมีหลักการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพื่อให้สามารถหาค่าที่คาดหมายได้ โดยกำหนดสมมติฐานเป็นกลางว่าจะไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง หรือ อีกลักษณะหนึ่ง ก็คือตัวแปรทั้งสองมีอิสระต่อกัน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549)

สูตรการคำนวณทดสอบไคสแควร์

$$x^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

เมื่อ	X^2	แทนค่า ไคสแควร์ (Chi-Square)
	O_{ij}	แทนค่า ค่าความถี่ที่ได้ จากการสังเกต (Observed frequency) ในแถวที่ i คอลัมน์ที่ j
	E_{ij}	แทนค่า ค่าความถี่ที่คาดหวัง(Expected frequency) ในแถวที่ i คอลัมน์ที่ j
	r	แทนค่า จำนวนกลุ่มของตัวแปรด้านแถว
	c	แทนค่า จำนวนกลุ่มของตัวแปรคอลัมน์
	ซึ่ง E_{ij}	แทน $\frac{(\text{ผลรวมของความถี่แถวที่ } i) * (\text{ผลรวมของความถี่คอลัมน์ } j)}{\text{ผลรวมของความถี่ทั้งหมด}}$

เมื่อคำนวณได้จากสูตรดังกล่าวแล้วให้นำไปเปรียบเทียบกับค่า Different Freedom(df) ในตารางหาค่าที่น้อยกว่าค่าที่ได้จากการคำนวณ แสดงว่ายอมรับสมมติฐาน H_1 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ และจะทำการทดสอบขนาดความสัมพันธ์ต่อไป (McLEAN, Balding, & White, 2004)

8.2 สถิติอัตราแถมต่อ (Odd Ratio หรือ OR)

เป็นสถิติที่ใช้คำนวณเพื่อวัดขนาดความสัมพันธ์(Strength of Association) หรือเปรียบเทียบเป็นอัตราส่วนโอกาสการเกิดเหตุการณ์ระหว่างแต่ละตัวแปรหรือปัจจัย (อรุณ จิรววัฒน์กุล, 2559) ซึ่งโดยทั่วไปจะเรียกสถิตินี้ว่า “อัตราแถมต่อ” โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

Odd of an event E given A (Odd ของเหตุการณ์ต่อปัจจัยนั้นๆ) คือ ค่าอัตราแถมต่อของเหตุการณ์(E) ต่อปัจจัยนั้นๆ(A) เช่น อัตราแถมต่อการเกิดอาการซึมเศร้ากับปัจจัยที่เป็นเพศชาย หรือสัดส่วนของผู้ป่วยที่มีปัจจัยเสี่ยงซึ่งทำให้เกิดโรคเทียบกับสัดส่วนของผู้ป่วยที่ไม่มีปัจจัยเสี่ยงซึ่งทำให้เกิดโรค โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$Odd \text{ ของเหตุการณ์ต่อปัจจัยนั้นๆ} = \frac{\text{เหตุการณ์ที่ 1 ของปัจจัยนั้นๆ/เหตุการณ์ทั้งหมด}}{\text{เหตุการณ์ที่ 2 ของปัจจัยนั้นๆ/เหตุการณ์ทั้งหมด}}$$

Odd ratio คือ อัตราส่วนต่อระหว่างปัจจัย 2 ปัจจัย กับเหตุการณ์นั้นๆ เช่น อัตราส่วนต่อการเพิ่มขึ้นในเพศชายกับเพศหญิง โดยนำเอาค่าดังกล่าวของทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกับกันว่า การมีไม่มียากน้อยเพียงใด

$$\text{Odds Ratio} = \frac{\text{Odd ของเหตุการณ์ต่อปัจจัยที่ 1}}{\text{Odd ของเหตุการณ์ต่อปัจจัยที่ 2}}$$

การแปลความหมาย Odds Ratio

OR > 1 กลุ่มเกิดเหตุการณ์มีอัตราส่วนการสัมผัสปัจจัยมากเป็นจำนวน n เท่าของกลุ่มไม่เกิดเหตุการณ์

OR < 1 กลุ่มเกิดเหตุการณ์มีอัตราส่วนการสัมผัสปัจจัยน้อยกว่ากลุ่มไม่เกิดเหตุการณ์จำนวน n เท่า

OR = 1 กลุ่มเกิดเหตุการณ์มีอัตราส่วนการสัมผัสปัจจัยเท่ากับกลุ่มไม่เกิดเหตุการณ์

การคำนวณช่วงความเชื่อมั่นของ Odds ratio

สูตรการคำนวณช่วงความเชื่อมั่นของ OR

$$95\%CI = \exp \left[\ln(OR) \pm 1.96 \sqrt{\frac{1}{a} + \frac{1}{b} + \frac{1}{c} + \frac{1}{d}} \right]^2$$

ให้สังเกตค่า 95% Confidence Interval ของ OR ถ้าค่า Lower limit และ Upper Limit คร่อมค่า 1 จึงถือว่ากลุ่มเกิดเหตุการณ์มีอัตราส่วนการสัมผัสปัจจัยมากเป็นจำนวน n เท่าของกลุ่มไม่เกิดเหตุการณ์ในช่วงความเชื่อมั่นที่ 95% (คร่อมค่า 1 คือ Lower limit น้อยกว่า 1 และ Upper Limit มากกว่า 1)

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยของ พ.ต.ต.อาชวันต์ โชติกเสถียร (2535) การศึกษาปัจจัยการบริหารที่มีผลต่อการสืบสวนจับกุมคดีอาญา ได้ทำการศึกษาทัศนคติของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อปัจจัยการบริหารที่มีผลต่อความสำเร็จในการสืบสวนจับกุมคดีอาญา เห็นว่าคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ (ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฯลฯ) เป็นคดีที่ทำการสืบสวนจับกุมยากที่สุด และเห็นว่าคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกายและเพศทำการสืบสวนง่ายที่สุด

งานวิจัยของ Burrows and Tarling (2004) การศึกษาผลกระทบของวิทยาศาสตร์ทางนิติวิทยาศาสตร์ในการตรวจจับการลักทรัพย์และการกระทำผิดกฎหมาย ได้ทำการศึกษาผลกระทบของพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ประเภทต่าง ๆ ในคดีลักทรัพย์ เช่น รอยลายนิ้วมือแฝง, รอยเท้า, ดีเอ็นเอ ซึ่งมีผลในการจับกุมผู้กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์

ผลการวิจัยของ Baskin and Sommers (2010) เรื่อง อิทธิพลของหลักฐานทางด้าน นิติวิทยาศาสตร์ที่มีต่อคดีฆาตกรรม มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาผลกระทบของหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ต่อผลคดีอาญา จากเขต 5 เขตอำนาจศาลในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยใช้ข้อมูลที่ปรากฏในชั้นตำรวจไปจนถึงการตัดสินคดีในชั้นตอนสุดท้าย โดยการวิจัยนี้ได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าคดีอาชญากรรมส่วนใหญ่ยังไม่ประสบความสำเร็จในชั้นจับกุม และคดีที่ต้องมีการแก้ไขยังมีอยู่มาก นอกจากนี้ผลการศึกษายังให้เห็นว่าพยานหลักฐานทาง นิติวิทยาศาสตร์เป็นตัวช่วยและไม่ใช่ปัจจัยหลักในการคลี่คลายคดีอาชญากรรม

งานวิจัยของ White, Lester, Gentile, and Rosenbleeth (2011) ที่ศึกษาถึงการใช้อยุทธศาสตร์จากนิติวิทยาศาสตร์และแผนประทุษกรรมคนร้ายในการ คลี่คลายคดีที่ผู้กระทำผิดเป็นฆาตกรต่อเนื่อง ซึ่งพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มีผลต่อการ สืบสวนจนนำไปสู่การจับกุม อีกทั้งยังมีบทบาทและความสำคัญในการตัดสินคดี

ผลการวิจัยของ Peterson, Hickman, Strom, and Johnson (2013) ทำการศึกษาเกี่ยวกับบทบาท และผลกระทบของพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่มีต่อการพิจารณาคดีอาญาในคดีตัวอย่าง จำนวน 4,205 คดีที่เกิดขึ้นจากเขตอำนาจศาล 5 แห่งในสหรัฐอเมริกา การทำวิเคราะห์สมการถดถอย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์มีบทบาทและมีประสิทธิภาพในการพิจารณาคดี นอกจากนี้ยังส่งผลในขั้นตอนการรวบรวมพยานหลักฐานในการจับกุม และมีผลในการตั้งข้อหา การฟ้องคดีและการตัดสินลงโทษ โดยพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์เป็นพยานหลักฐาน ประเภทหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินพิจารณาคดี และมีพยานหลักฐานส่วนอื่นที่มีผลต่อการตัดสินคดีด้วย โดยควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงผลของพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ที่ส่งผลในขั้นตอนอื่นของคดีอาญา

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเชิงประชากร และข้อมูลเชิงคดีของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ โดยใช้ข้อมูลสถิติของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ. 2558 ได้แก่ เพศ อายุ ข้อหา ประวัติการก่ออาชญากรรม และการก่ออาชญากรรมซ้ำ และศึกษาข้อมูลของการใช้พยานหลักฐานในการสืบสวนจับกุมตัวผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ฯ ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม ที่เกิดขึ้นช่วงปี พ.ศ. 2558 ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-Methods) ของการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitation Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

1. การรวบรวมข้อมูล

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาจากเอกสาร (Documentary research) โดยการศึกษาค้นคว้าข้อมูลและองค์ความรู้ บทบัญญัติทางกฎหมาย รายงานเหตุคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญ รวมทั้งรายงานการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ โดยมุ่งเน้นศึกษาข้อมูลเชิงประชากรของผู้กระทำความผิด และข้อมูลพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ในการสืบสวนจับกุมตัวผู้กระทำความผิด ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ศึกษารวบรวมข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์ฯในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 โดยมุ่งเน้นข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาที่ก่อคดีอุกฉกรรจ์ฯ ในปี พ.ศ.2558 ประกอบได้ด้วยข้อมูล เพศ อายุ ข้อหา ประวัติการก่ออาชญากรรม และการก่ออาชญากรรมซ้ำ และข้อมูลเชิงคดีประกอบไปด้วยข้อหาสาเหตุการก่ออาชญากรรม และอาวุธที่ใช้ก่ออาชญากรรม โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเชิงประชากรกับการก่อคดีอุกฉกรรจ์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ

ส่วนที่ 2 รวบรวมข้อมูลการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นช่วงปี พ.ศ. 2558 ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม โดยข้อมูลพยานหลักฐานที่มีผลต่อการเชื่อมโยงเพื่อระบุตัวผู้กระทำความผิดและนำไปสู่การจับกุมตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายได้ โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการใช้พยานหลักฐานกับการจับกุมตัวผู้กระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ

2. แหล่งข้อมูลและการกำหนดกลุ่มคดีที่ศึกษา

ผู้วิจัยจะทำการศึกษารายงานเหตุคดีอุกฉกรรจ์และสะท้อนขวัญ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ซึ่งประกอบไปด้วยคดีฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ วางเพลิง และลักพาตัวเรียกค่าไถ่ ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 จำนวนทั้งสิ้น 313 คดี ผู้ต้องหาจำนวน 483 คน และทำการศึกษาข้อมูลการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ฯ ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 จำนวน 72 คดี จากนั้นคัดเลือกเฉพาะ

คดีที่มีการกระทำผิดขึ้นเกิดจริงแต่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิดและมีการใช้พยานหลักฐานต่างๆในการสืบสวนจนสามารถระบุตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้

3.การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยจะทำการศึกษาข้อมูลเชิงประชากรเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับการก่อเหตุคดีอุกฉกรรจ์ฯ และศึกษาข้อมูลพยานหลักฐานเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับการสืบสวนจับกุมผู้กระทำผิด โดยกำหนดตัวแปรดังนี้

กลุ่มที่ 1 ตัวแปรข้อมูลเชิงประชากร จำนวน 4 ตัวแปร

- 1) เพศ
- 2) อายุ
- 3) ชื้อหา
- 4) ประวัติการก่ออาชญากรรม
- 5) การก่ออาชญากรรมซ้ำ

กลุ่มที่ 2 ตัวแปรข้อมูลเชิงคดี จำนวน 2 ตัวแปร

- 1) ชื้อหา
- 2) สาเหตุการก่ออาชญากรรม
- 3) อาวุธที่ใช้ในการก่ออาชญากรรม

4.การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลนำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสรุปผลของการวิจัยซึ่งต้องใช้วิธีการทางสถิติช่วยในการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ แล้วแสดงผลการวิเคราะห์ดังนี้

- 1.วิธีวิเคราะห์สถิติพรรณนา (Descriptive Analysis) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percent, %) เป็นต้น
2. ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษากับการก่อคดีอุกฉกรรจ์ด้วยวิธีวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-square Test)
- 3.วัดระดับความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยค่า Odds ratio

5.อภิปรายผล

แสดงความสัมพันธ์ปัจจัยข้อมูลเชิงประชากรกับข้อมูลเชิงคดีที่มีความสัมพันธ์กัน โดยใช้ค่าทางสถิติจากการทดสอบข้อมูลด้วยวิธี Chi -square และอธิบายขนาดของความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยที่สัมพันธ์กัน ด้วยสถิติ Odd ratio

เมื่อได้ความสัมพันธ์และขนาดความสัมพันธ์ของปัจจัยแล้ว นำมาอภิปรายเพื่อใช้วิเคราะห์และศึกษารูปแบบของประชากรที่เป็นผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ประกอบข้อมูลของพยานหลักฐานที่ใช้ในการระบุตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เพื่อใช้ในการสร้างแนวทางในการสืบสวนสอบคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นได้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลประชากร และข้อมูลเชิงคดีของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ โดยผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ปี พ.ศ.2558 ของ ตำรวจภูธรภาค 7 จำนวน 310 คดี และ ข้อมูลการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ปี พ.ศ.2558 ของจังหวัดนครปฐม จำนวน 72 คดี มาทำการวิเคราะห์ด้วยสถิติเพื่อสรุปผลการวิจัย ดังนี้

- 4.1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7
- 4.2 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7
- 4.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเชิงประชากร กับข้อมูลเชิงคดี
- 4.4 วิเคราะห์ข้อมูลพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวน ที่นำไปสู่การระบุตัวผู้กระทำความผิด และสามารถจับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้ ของจังหวัดนครปฐม

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7

ผลการจำแนกตัวแปรข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 พ.ศ.2558 จำนวน 483 คน

ตารางที่ 2 ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 พ.ศ.2558

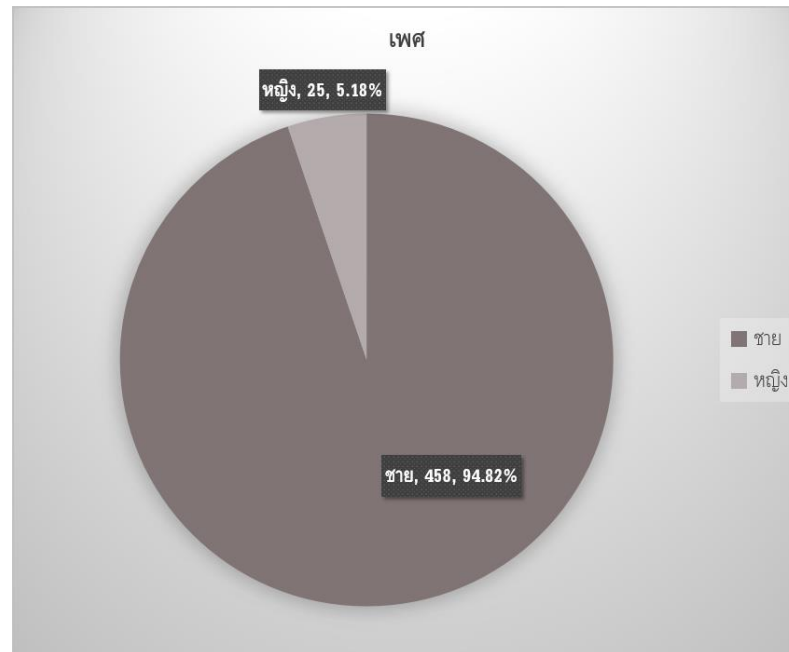
ข้อมูลผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ(%)
1. เพศ		
ชาย	458	94.82
หญิง	25	5.18
รวม	483	100.00
2. อายุ		
น้อยกว่า 19 ปี	92	19.05
20 – 29 ปี	205	42.44
30 – 39 ปี	121	25.05
>39 ปี	61	12.63
ไม่ทราบอายุ	4	0.83
รวม	483	100.00

ตารางที่ 2 ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 พ.ศ.2558 (ต่อ)

ข้อมูลผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์	จำนวน (คน)	ร้อยละ(%)
3. ชื้อหา		
ฆ่าผู้อื่น	253	52.38
ปล้นทรัพย์	105	21.74
ชิงทรัพย์	125	25.88
รวม	483	100.00
4. ประวัติคดีอาชญากรรม		
มีประวัติ	223	46.17
ไม่มีประวัติ	260	53.83
รวม	483	100.00
5. ก่อเหตุซ้ำ		
ซ้ำ	120	24.84
ไม่ซ้ำ	363	75.16
รวม	483	100.00

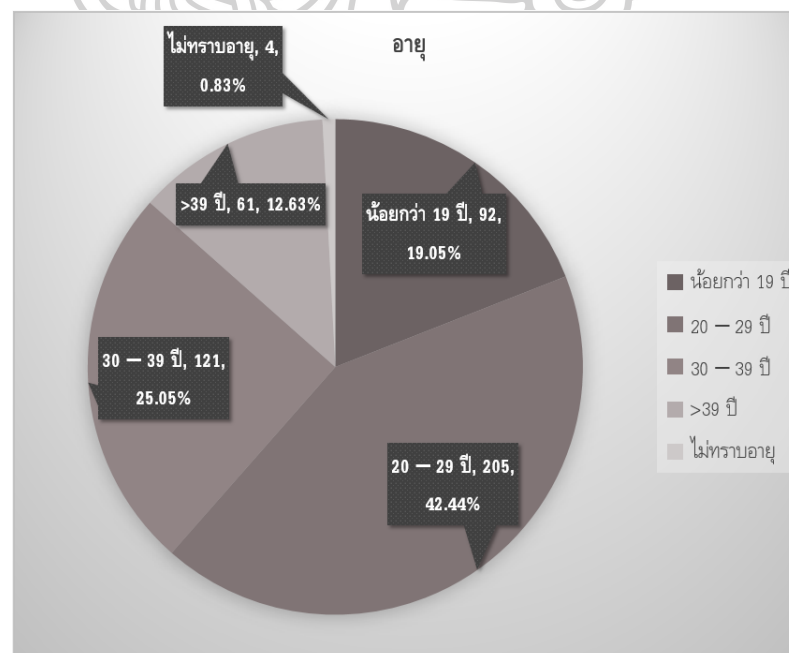
ผลการศึกษาตัวแปรข้อมูลเชิงประชากร อันได้แก่ เพศ อายุ ชื้อหา ประวัติการก่อคดีอาชญากรรม และการก่อเหตุซ้ำของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 จำนวน 483 คน ดังแสดงในตารางที่ 2 สามารถจำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

4.1.1 เพศ จากผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากเป็นเพศชาย จำนวน 458 คน คิดเป็นร้อยละ 94.82 และเพศหญิง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 5.18 ตามลำดับ

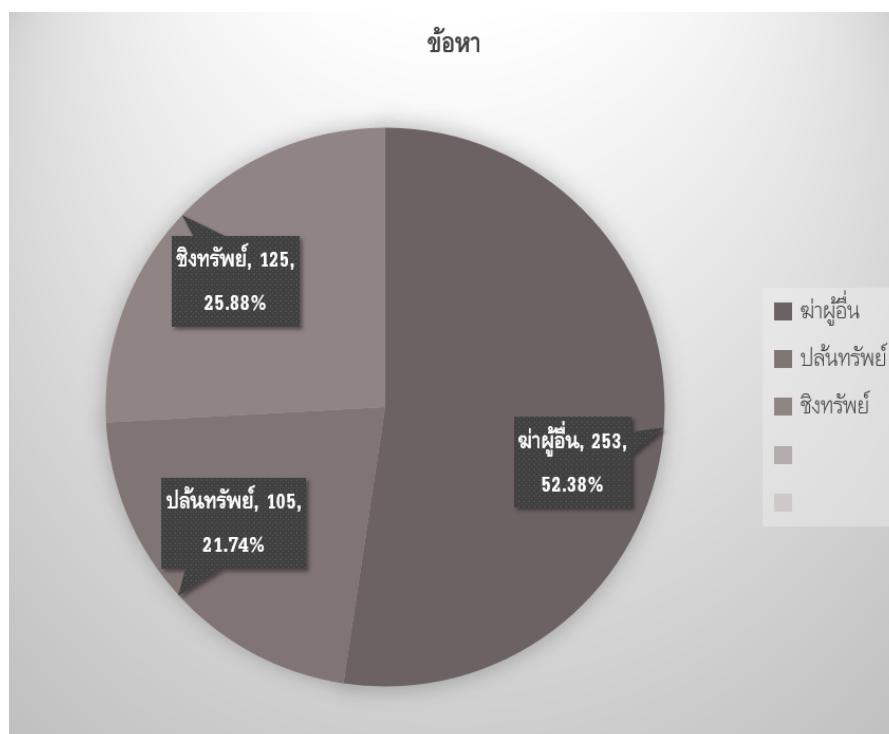
ภาพที่ 4 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรเพศ

4.1.2 อายุ จากผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากเป็นช่วงอายุ 20 - 29 ปี จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 42.44 และ ช่วงอายุ 30 - 39 ปี จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 25.05 ส่วนรองลงมาเป็นกลุ่มอายุน้อยกว่า 19 ปี และมากกว่า 39 ปี จำนวน 92 และ 61 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และ 12.63 ตามลำดับ

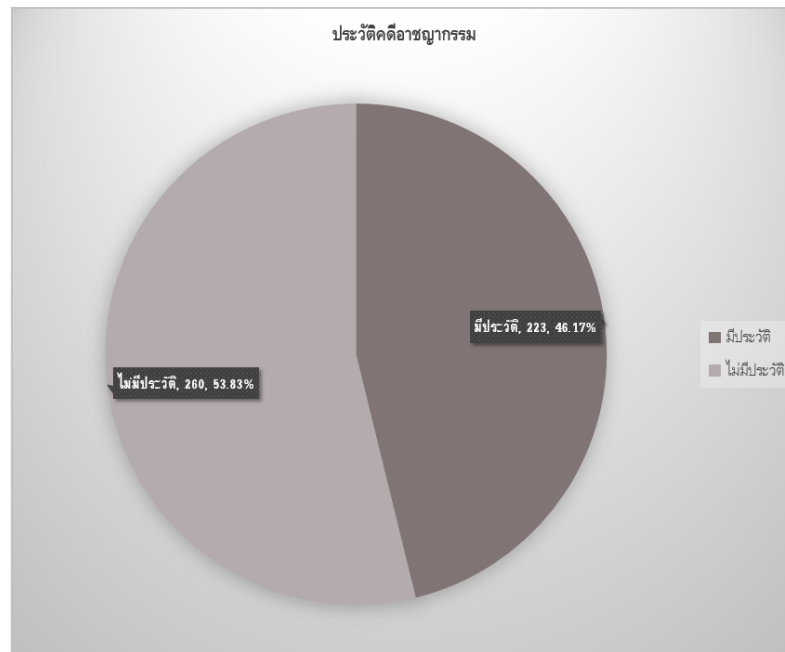
ภาพที่ 5 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรช่วงอายุ

4.1.3 **ข้อหา** จากผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากเป็นกลุ่มคดีฆ่าผู้อื่น จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 รองลงมาเป็นกลุ่มคดีชิงทรัพย์ จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 25.88 และกลุ่มคดีปล้นทรัพย์ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 21.74

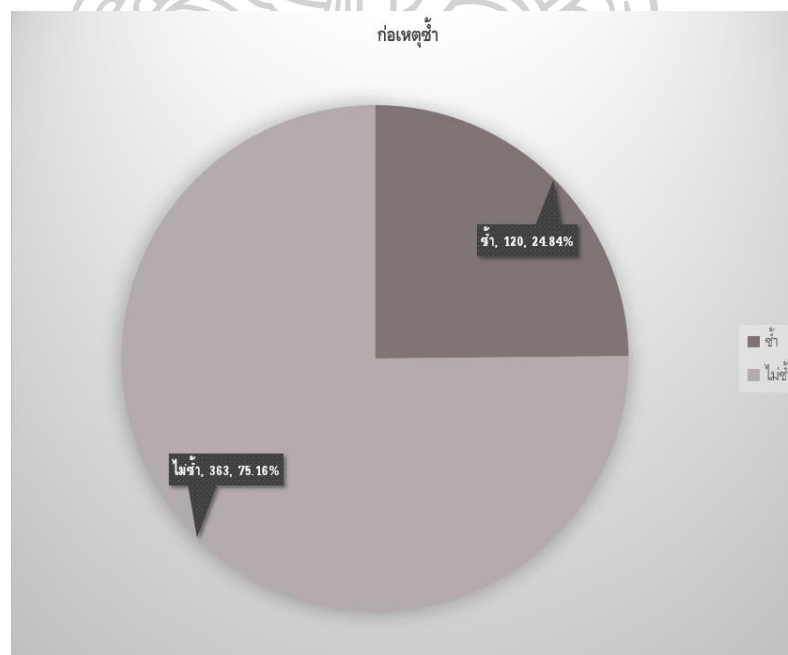
ภาพที่ 6 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรข้อหา

4.1.4 **ประวัติเคยก่อคดีอาชญากรรม** จากผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากเป็นกลุ่มที่ไม่เคยมีประวัติคดีก่ออาชญากรรม จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 53.83 และกลุ่มที่เคยมีประวัติคดีก่ออาชญากรรม จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 46.17

ภาพที่ 7 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรประวัติคดีอาชญากรรม

4.1.5 การก่อเหตุซ้ำ จากผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากไม่ได้ก่อเหตุคดีอุกฉกรรจ์ซ้ำ จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 75.16 และ ก่อเหตุคดีอุกฉกรรจ์ซ้ำ จำนวน 120 คน ร้อยละ 24.84

ภาพที่ 8 ข้อมูลเชิงประชากรตัวแปรการก่อเหตุซ้ำ

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นในคดีตำรวจภูธรภาค 7

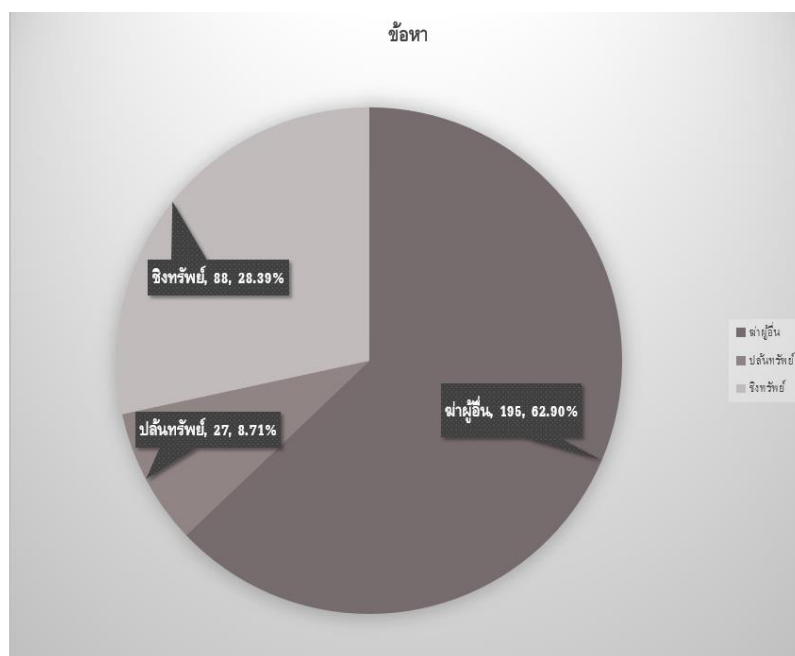
ผลการศึกษาตัวแปรข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นในพื้นที่ ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ.2558 จำนวน 310 คดี

ตารางที่ 3 ข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ.2558

ข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์	จำนวน (คดี)	ร้อยละ (%)
1. ข้อหา		
ฆ่าผู้อื่น	195	62.90
ปล้นทรัพย์	27	8.71
ชิงทรัพย์	88	28.39
รวม	310	100.00
2. สาเหตุ		
ประสงค์ต่อทรัพย์	119	38.39
โกรธแค้น	15	4.84
หึงหวง, ชู้สาว	21	6.77
ทะเลาะวิวาท	92	29.68
ป้องกันตัว	1	0.32
หนีสิน	3	0.97
อื่นๆ	6	1.94
อยู่ระหว่างสืบสวน	53	17.10
รวม	310	100.00
3. อาวุธ		
ปืน	138	44.52
มีด	87	28.06
ใช้กำลัง	31	10.00
ข่มขู่	4	1.29
ของแข็ง	27	8.71
ของมีคม	7	2.26
สิ่งเทียมอาวุธปืน	3	0.97
อื่นๆ	4	1.29
ไม่ทราบ	9	2.90
รวม	310	100.00

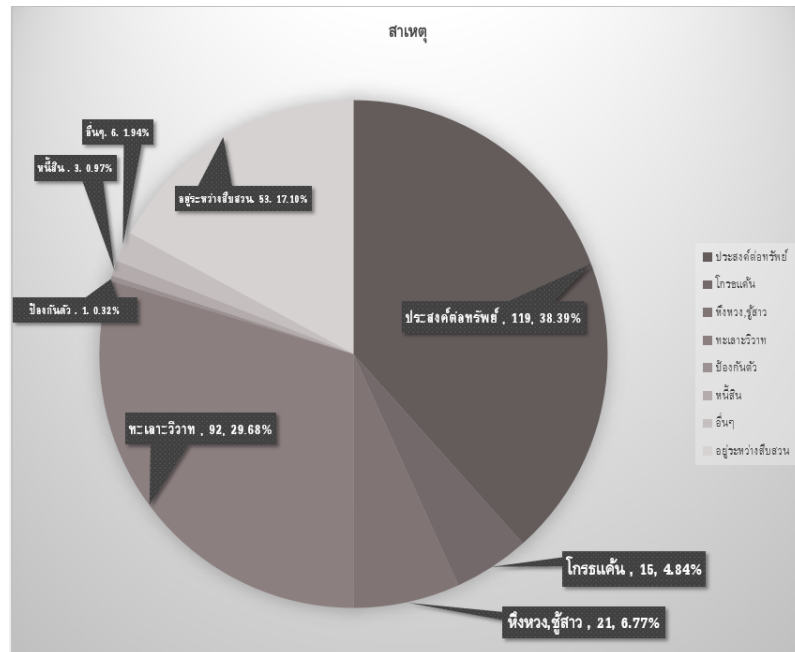
ผลการศึกษาตัวแปรข้อมูลเชิงคดี อันได้แก่ ข้อหา สาเหตุการก่ออาชญากรรม และอาวุธที่ใช้ในการก่อเหตุ ของคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ.2558 จำนวน 310 คดี ดังแสดงในตารางที่ 3 สามารถจำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

4.2.1 ข้อหา จากข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ ส่วนมากเป็นข้อหาฆ่าผู้อื่น จำนวน 195 คดี คิดเป็นร้อยละ 62.90 รองลงมาคือข้อหาชิงทรัพย์ จำนวน 88 คดี คิดเป็นร้อยละ 28.39 และข้อหาปล้นทรัพย์ จำนวน 27 คดี คิดเป็นร้อยละ 8.71

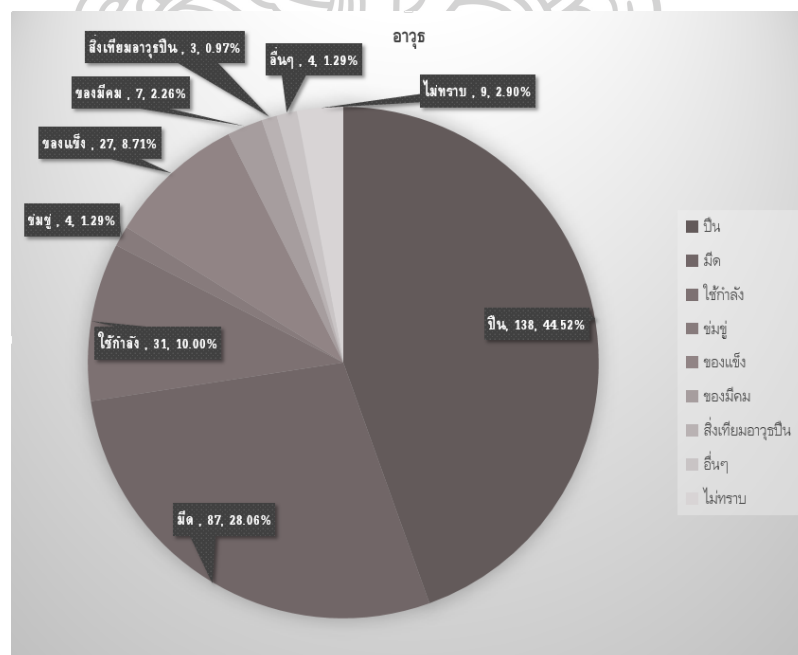
ภาพที่ 9 ข้อมูลเชิงคดีตัวแปรข้อหา

4.2.2 สาเหตุการก่ออาชญากรรม จากข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากก่ออาชญากรรมจากสาเหตุประสงค์ต่อทรัพย์ จำนวน 119 คดี คิดเป็นร้อยละ 38.39 รองลงมาคือสาเหตุทะเลาะวิวาท จำนวน 92 คดี คิดเป็นร้อยละ 29.68 และสาเหตุหึงหวง,ชู้สาว จำนวน 21 คดี คิดเป็นร้อยละ 6.77

ภาพที่ 10 ข้อมูลเชิงคดีตัวแปรสาเหตุการก่ออาชญากรรม

4.2.3 อาวุธ จากข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์ในงานวิจัยครั้งนี้ส่วนมากใช้ปืนเป็นอาวุธ จำนวน 138 คดี คิดเป็นร้อยละ 44.52 รองลงมาใช้มีด จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 28.06 และใช้กำลัง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00

ภาพที่ 11 ข้อมูลเชิงคดีตัวแปรอาวุธ

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรข้อมูลเชิงประชากร กับข้อมูลเชิงคดี

ข้อมูลเชิงประชากร (ตัวแปร)	สำหรับผู้อื่น (195 คดี 253 คน)						ปล้นทรัพย์ (27 คดี 105 คน)						ชิงทรัพย์ (88 คดี 125 คน)					
	ผู้ต้องหา		Odds ratio	95% CI		P- value	ผู้ต้องหา		Odds ratio	95% CI		P- value	ผู้ต้องหา		Odds ratio	95% CI		P- value
	จำนวน	ร้อยละ		Lower	Upper		จำนวน	ร้อยละ		Lower	Upper		จำนวน	ร้อยละ		Lower	Upper	
1.เพศ																		
ชาย (458 คน)	246	97.23	2.984	1.223	7.282	0.012	82.91	0.571	0.239	1.363	0.201	92.00	0.503	0.220	1.150	0.098		
หญิง (25 คน)	7	2.77	0.336	0.138	0.819	0.012	6.84	1.752	0.734	4.180	0.201	8.00	1.991	0.870	4.554	0.097		
2.อายุ																		
น้อยกว่า 19 ปี (92 คน)	29	11.46	0.349	0.215	0.567	0.000	39.32	5.561	3.394	9.111	0.000	13.60	0.586	0.331	1.037	0.060		
20-29ปี (205 คน)	103	40.71	0.885	0.616	1.272	0.510	35.90	0.863	0.555	1.341	0.521	48.00	1.331	0.883	2.005	0.171		
30-39 ปี (121 คน)	64	25.30	1.050	0.695	1.586	0.817	11.97	0.384	0.209	0.703	0.001	34.40	1.856	1.187	2.900	0.006		
มากกว่า 39 ปี (61 คน)	53	20.95	7.511	3.485	16.189	0.000	2.56	0.160	0.049	0.522	0.000	4.00	0.222	0.087	0.568	0.000		
3.ประวัติคดีฯ																		
มีประวัติ (223 คน)	88	34.78	0.375	0.260	0.543	0.000	44.44	1.188	0.770	1.831	0.453	59.71	3.077	2.007	4.719	0.000		
ไม่มีประวัติ (260 คน)	165	65.22	2.665	1.843	3.852	0.000	45.30	0.842	0.546	1.298	0.436	30.22	0.325	0.212	0.498	0.000		
4.ก่อเหตุซ้ำ																		
ซ้ำ (120 คน)	8	3.16	0.035	0.016	0.073	0.000	43.59	4.229	2.662	6.721	0.000	43.88	4.831	3.086	7.563	0.000		
ไม่ซ้ำ (363 คน)	245	96.84	29.067	13.729	61.541	0.000	46.15	0.236	0.149	0.376	0.000	46.04	0.207	0.132	0.324	0.000		

4.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเชิงประชากร กับข้อมูลเชิงคดี

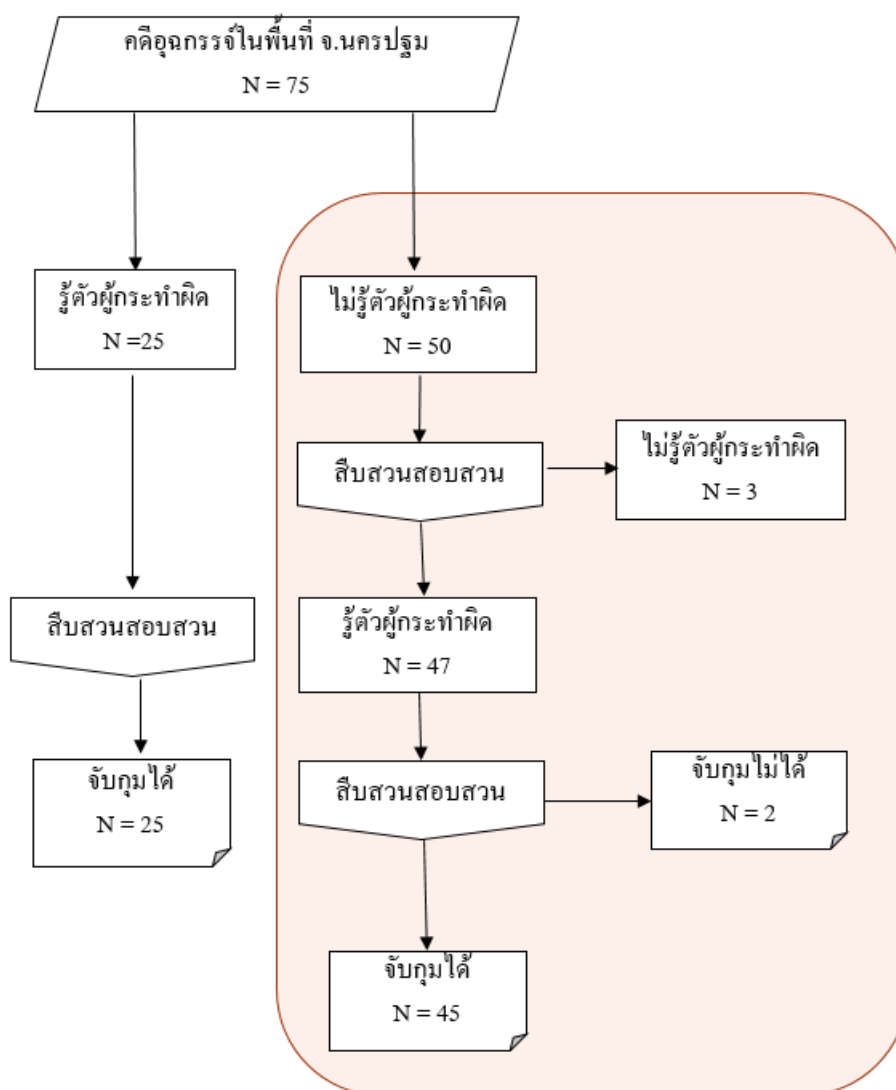
จากการศึกษาข้อมูลเชิงประชากรในด้านต่างๆของผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญที่ก่อเหตุในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ช่วงปี พ.ศ.2558 อันได้แก่ ฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ดังตารางที่ 4 พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการก่อเหตุคดีฆ่าผู้อื่น ($P \leq 0.05$) เมื่อพิจารณาคดีฆ่าผู้อื่นเปรียบเทียบกับคดีอื่นๆ เพศชายมีโอกาสที่จะก่อคดีมากกว่าเพศหญิง โดยมีค่า odds ratio เท่ากับ 2.984 ในขณะที่ตัวแปรเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการก่อคดีปล้นทรัพย์และชิงทรัพย์ ($P > 0.05$)

จากข้อมูลตัวแปรอายุแสดงให้เห็นว่า ช่วงอายุมีความสัมพันธ์กับการก่อคดีที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เมื่อพิจารณาคดีปล้นทรัพย์เปรียบเทียบกับคดีอื่นๆ ช่วงอายุน้อยกว่า 19 ปี มีโอกาสที่จะก่อคดีปล้นทรัพย์มากกว่าช่วงอายุอื่น โดยมีค่า odds ratio เท่ากับ 5.561 เมื่อพิจารณาคดีชิงทรัพย์เปรียบเทียบกับคดีอื่นๆช่วงอายุ 30 – 39 ปี มีโอกาสที่จะก่อเหตุชิงทรัพย์มากกว่าช่วงอายุอื่น โดยมีค่า odds ratio เท่ากับ 1.856 และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคดีฆ่าผู้อื่นกับคดีอื่นๆช่วงอายุมากกว่า 39 ปี มีโอกาสที่จะก่อคดีฆ่าผู้อื่นมากกว่าช่วงอายุอื่น โดยมีค่า odds ratio เท่ากับ 7.511 ในขณะที่ไม่พบความสัมพันธ์ของตัวแปรช่วงอายุ 20 – 29 ปี กับการก่อคดีอุกฉกรรจ์ ($P > 0.05$)

ผลการวิเคราะห์ประวัติการก่อเหตุอาชญากรรมพบว่า ประวัติการก่อเหตุอาชญากรรมและการก่อเหตุซ้ำมีความสัมพันธ์กับการก่อคดีอุกฉกรรจ์ฯแตกต่างกันเช่นกัน เมื่อพิจารณาคดีฆ่าผู้อื่นเปรียบเทียบกับคดีอื่นๆ ผู้ที่ไม่เคยมีประวัติก่อคดีอาชญากรรมและไม่ก่อเหตุเดิมซ้ำมีโอกาสที่จะก่อคดีฆ่าผู้อื่นมากกว่าผู้ที่มีประวัติก่ออาชญากรรมและก่อเหตุซ้ำมีค่า odds ratio เท่ากับ 2.665 และ 29.067 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาคดีชิงทรัพย์เปรียบเทียบกับคดีอื่นๆ ผู้ที่มีประวัติเคยก่อคดีอาชญากรรมและก่อเหตุเดิมซ้ำมีโอกาสที่จะก่อคดีชิงทรัพย์มากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประวัติก่อคดีอาชญากรรมและไม่ก่อเหตุเดิมซ้ำ มีค่า odd ratio เท่ากับ 3.077 และ 4.831 ตามลำดับ

4.5 วิเคราะห์ข้อมูลระหว่างพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวน กับการระบุตัวผู้กระทำความและนำไปสู่การจับกุมตัว

จากข้อมูลการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ฯ ในพื้นที่จังหวัดนครปฐม ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 จำนวน 72 คดี พบว่าเป็นคดีที่มีการกระทำผิดขึ้นเกิดจริงที่รู้ตัวผู้กระทำผิด จำนวน 25 คดี และสามารถสืบสวนจับกุมได้ทั้ง 25 คดี แต่มีคดีที่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด จำนวน 50 คดีและมีการใช้พยานหลักฐานต่างๆในการสืบสวนจนสามารถระบุตัวผู้กระทำผิด จำนวน 47 คดี และไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำผิดได้ จำนวน 3 คดี จากนั้นทำการสืบสวนสอบสวนเพิ่มเติมจนสามารถจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้ จำนวน 45 คดี และไม่สามารถจับกุมได้จำนวน 5 คดี ดังแสดงตามรูปภาพ

ภาพที่ 12 แสดงผลการจับกุมคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ จ.นครปฐม ปี พ.ศ.2558

ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นแต่ไม่สามารถระบุตัวผู้กระทำผิดได้

คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	จำนวนคดี	ร้อยละ
1.คดีฆ่าผู้อื่น	11	22
2.คดีปล้นทรัพย์	6	12
3.คดีชิงทรัพย์	33	66
รวม	50	100

จากนั้นนำข้อมูลการสืบสวนคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นแต่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด จำนวน 50 คดี อันประกอบไปด้วย คดีฆ่าผู้อื่น จำนวน 11 คดี คิดเป็นร้อยละ 22 คดีปล้นทรัพย์ จำนวน 6 คดี คิด

เป็นร้อยละ 12 และคดีชิงทรัพย์ จำนวน 33 คดี คิดเป็นร้อยละ 66 มาสังเคราะห์ว่ามีการใช้ พยานหลักฐานใดบ้างในการสืบสวนจนสามารถระบุตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้

ตารางที่ 6 ข้อมูลประเภทของพยานหลักฐานที่ใช้ในการระบุตัวผู้กระทำผิดและนำไปสู่การจับกุมตัว

พยานหลักฐาน (ตัวแปร)	จำนวนคดี		จับกุม			
			จับได้		จับไม่ได้	
	คดี	ร้อยละ	คดี	ร้อยละ	คดี	ร้อยละ
1. ข้อมูลโทรศัพท์						
ใช้	36	72.00	35	97.22	1	2.78
ไม่ใช้	14	28.00	10	71.43	4	28.57
2. ข้อมูลยานพาหนะ						
ใช้	37	74.00	36	97.30	1	2.70
ไม่ใช้	13	26.00	9	69.23	4	30.77
3. พยานบุคคล						
ใช้	44	88.00	40	90.91	4	9.09
ไม่ใช้	6	12.00	5	83.33	1	16.67
4. ลายนิ้วมือ						
ใช้	1	2.00	1	100.00	0	0.00
ไม่ใช้	49	98.00	44	89.80	5	10.20
5. กล้องวงจรปิด						
ใช้	28	56.00	27	96.43	1	3.57
ไม่ใช้	22	44.00	18	81.82	4	18.18
6. โซเชียลมีเดีย						
ใช้	5	10.00	5	100.00	0	0.00
ไม่ใช้	45	90.00	40	88.89	5	11.11

ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลประเภทของพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวนระบุตัวผู้กระทำ ความผิดและนำไปสู่การจับกุมตัว จำนวน 6 ตัวแปร ผลการศึกษาข้อมูลพยานหลักฐานที่ใช้ในการระบุ ตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ โดยใช้ข้อมูลการสืบสวน

สอบสวนคดีอุกฉกรรจ์ในจังหวัดนครปฐม ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 จำนวน 50 คดี พบว่า มีการใช้ข้อมูลโทรศัพท์ในการสืบสวนจำนวน 36 คดี จับกุมได้ 35 คดี คิดเป็นร้อยละ 97.22 ใช้ข้อมูลยานพาหนะในการสืบสวนจำนวน 37 คดี จับกุมได้ 36 คดี คิดเป็นร้อยละ 97.30 ใช้ข้อมูลพยานบุคคล จำนวน 44 คดี จับกุมได้ 40 คดี คิดเป็นร้อยละ 90.91 ใช้ข้อมูลลายพิมพ์นิ้วมือในการสืบสวนและจับกุมได้ จำนวน 1 คดี คิดเป็นร้อยละ 100 ใช้ข้อมูลกล้องวงจรปิดในการสืบสวนจำนวน 28 คดี จับกุมได้ 27 คดี คิดเป็นร้อยละ 96.43 และใช้ข้อมูลโซเชียลมีเดียในการสืบสวนและจับกุมได้ จำนวน 5 คดี คิดเป็นร้อยละ 100 บ่งบอกได้ว่าในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ฯ เมื่อมีข้อมูลดังกล่าวจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถระบุตัวผู้กระทำความผิดและจับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้มากกว่าร้อยละ 90

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการทดลอง

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประชากรของผู้ต้องหาและข้อมูลเชิงคดีของคดีอุกฉกรรจ์ ในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ในปี พ.ศ.2558” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งตัวแปรการศึกษาออกเป็น 3 กลุ่ม คือตัวแปรเชิงประชากร ตัวแปรเชิงคดีและตัวแปรพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวนจับกุมตัวผู้กระทำผิด

5.1 อภิปรายผล

ผลการศึกษาตัวแปรเชิงประชากรต่อการก่อคดีอุกฉกรรจ์ฯ พบว่าผู้ต้องหาร้อยละ 94.82 เป็นเพศชายและมีโอกาสที่จะก่อเหตุคดีฆ่าผู้อื่นมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) สอดคล้องกับคำกล่าวของบรอยด์และแอกเนว (Broidy & Agnew, 1997) ที่ว่า เพศชายมีความอดทนต่อแรงกดดันน้อยกว่าเพศหญิง จึงทำให้เพศชายมีโอกาที่จะกระทำผิดได้ง่าย ไม่เหมือนเพศหญิงที่อดทนได้ดีกว่า โอกาสที่เพศหญิงจะกระทำผิดก็มีน้อยจึงพบโอกาสที่เพศชายกระทำผิดมากกว่าเพศหญิงนั่นเอง

ตัวแปรช่วงอายุของผู้กระทำผิด พบว่าผู้กระทำผิดที่มีอายุน้อยกว่า 19 ปี มีโอกาสที่จะก่อคดีปล้นทรัพย์มากกว่าช่วงอายุอื่น ซึ่งเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มักจะเริ่มก่อเหตุจากการถูกชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่มีอายุใกล้เคียงกัน เพราะคดีปล้นทรัพย์มีลักษณะการก่อเหตุเดียวกันกับคดีชิงทรัพย์แต่มีจำนวนคนก่อเหตุมากกว่าคือตั้งแต่สามคนขึ้นไป ตามประมวลกฎหมายอาญา “มาตรา 339 ผู้ใดลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย... ผู้นั้นกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์...” ส่วนการปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา “มาตรา 340 ผู้ใดชิงทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์...” สอดคล้องกับ C.Maple (1933) และ I.L.Janis and D.Rife (1959) ที่ได้ทำการวิจัยและสรุปผลว่า การชักจูงจิตใจหรือโน้มน้าวจิตใจของคนจะยากขึ้นตามอายุของคนที่เพิ่มขึ้น อีกทั้งตามที่ ปิยะพร ตันณีกุล (2558) อธิบายไว้ว่าประเทศไทยมีจำนวนเด็กและเยาวชนกระทำผิดมากที่สุดในอาเซียน อาจเนื่องมาจากประเทศไทยให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในระดับที่ดีตามหลักมาตรฐานสากล ทำให้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิของเด็กและเยาวชนมากเกินไป ไม่มีการแยกปฏิบัติและการลงโทษระหว่างเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดพลั้งพลาดกับเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมอาชญากรเหมือนประเทศสิงคโปร์จึงส่งผลทำให้เด็กและเยาวชนไม่เกรงกลัวต่อการกระทำผิด รวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ต้องการปฏิบัติงานต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเพราะพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันยังมีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่มาก จึงทำให้เด็กและเยาวชนที่

กระทำผิดในประเทศไทยมีจำนวนมากที่สุดในประชาคมอาเซียน ส่วนช่วงอายุ 30 – 39 ปี มีโอกาสที่จะก่อเหตุชิงทรัพย์มากกว่าคดีอื่น และช่วงอายุมากกว่า 39 ปี มีโอกาสที่จะก่อคดีฆ่าผู้อื่นมากกว่าคดีอื่นเช่นกัน

สำหรับตัวแปรประวัติการก่อเหตุอาชญากรรมและก่อเหตุซ้ำนั้น พบว่าผู้ที่ไม่เคยมีประวัติก่อคดีอาชญากรรมและไม่ก่อเหตุซ้ำนั้นมีโอกาสที่จะก่อคดีฆ่าผู้อื่นมากกว่าคดีอื่น ส่วนผู้ที่มีประวัติเคยก่อคดีอาชญากรรมมีโอกาสที่จะก่อคดีชิงทรัพย์มากกว่าคดีอื่น และพบว่าผู้ที่ก่อเหตุเดิมซ้ำมีโอกาที่จะก่อเหตุชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์

นอกจากนี้ยังมีความพยายามในการศึกษาถึงบทบาทของพยานหลักฐานที่แตกต่างไปในการคลี่คลายคดี ตามการศึกษาของ Burrows and Tarling (2004) ได้รายงานถึงคุณค่าของพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ประเภทต่าง ๆ (finger print, DNA, footprint) ในการส่งเสริมการจับกุมเช่นเดียวกับผลการศึกษาในคดีลักพาตัวเด็กของ Brown and Keppel (2012) ที่แสดงคุณค่าในด้านบวกของพยานหลักฐานทางด้านนิติวิทยาศาสตร์ในการเพิ่มความสามารถต่อการสืบสวนของตำรวจ

เช่นเดียวกับงานวิจัยนี้ที่ศึกษาตัวแปรพยานหลักฐานที่ใช้ในการสืบสวนจับกุมตัวผู้กระทำผิดพบว่า ตัวแปรข้อมูลการใช้โทรศัพท์ ข้อมูลยานพาหนะ พยานบุคคล ลายนิ้วมือ กล้องวงจรปิด และโซเชียลมีเดีย มีความสำคัญในการสืบสวนเป็นอย่างมาก เมื่อมีข้อมูลดังกล่าวจะส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถระบุตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้มากกว่าร้อยละ 90

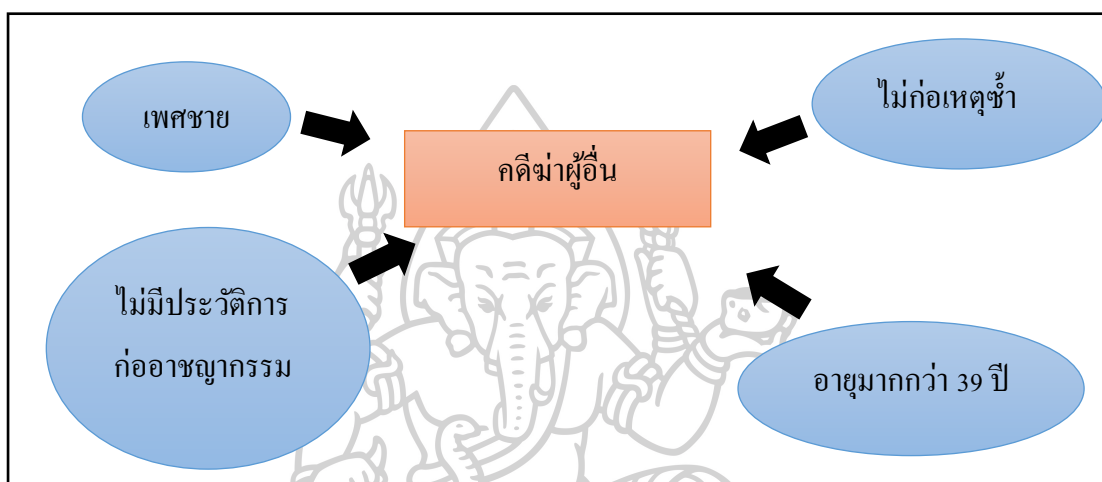
โดยที่ข้อมูลยานพาหนะไม่ว่าจะเป็นยานพาหนะที่คนร้ายใช้ในการก่อเหตุหรือยานพาหนะที่ถูกคนร้ายประทุษกรรมไป ล้วนแต่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการเชื่อมโยงการกระทำผิดและมีความสำคัญในสืบสวนหาตัวคนร้ายว่าได้หลบหนีไปอยู่ที่ใด ซึ่งถ้ามีข้อมูลยานพาหนะที่คนร้ายใช้ในการหลบหนีก็จะทำให้ตำรวจสามารถระบุพิกัดของตัวคนร้ายได้อย่างแม่นยำและนำไปสู่การจับกุมตัวในที่สุด ยิ่งถ้าพยานพาหนะที่เป็นของกลางอยู่กับตัวคนร้ายยังเป็นหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ก่อเหตุที่แท้จริง

ส่วนข้อมูลการใช้โทรศัพท์เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการสืบหาถิ่นที่อยู่ของผู้ต้องหาเนื่องจากในการเปิดใช้โทรศัพท์ที่ลงทะเบียนผู้ใช้โทรศัพท์จะต้องระบุที่อยู่การจัดส่งเอกสารไว้กับทางบริษัทผู้ให้บริการ และเมื่อมีการใช้โทรศัพท์ เบสโทรศัพท์ (Base) จะระบุตำแหน่งของผู้ใช้ว่าโทรศัพท์จากที่ใด และข้อมูลการใช้โทรศัพท์ (Call Detail) ก็ระบุรายละเอียดการใช้โทรศัพท์ด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถนำข้อมูลโทรศัพท์มาใช้ในการสืบสวนจับกุมผู้ต้องหาได้ค่อนข้างสัมฤทธิ์ผล แต่เนื่องจากผู้ให้บริการโทรศัพท์เป็นบริษัทเอกชน การขอข้อมูลโทรศัพท์ต้องทำเป็นหนังสือราชการ เพราะต้องใช้ประกอบหลักฐานในชั้นศาล เพื่ออ้างถึงแหล่งที่มา ความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐาน

5.2 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญในพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 7 ปี พ.ศ.2558 จำนวน 310 คดี ผู้ต้องหา 483 คน ได้พบปัจจัยที่ทำให้ผู้กระทำความผิดก่อเหตุอุกฉกรรจ์ที่แตกต่างกันดังต่อไปนี้

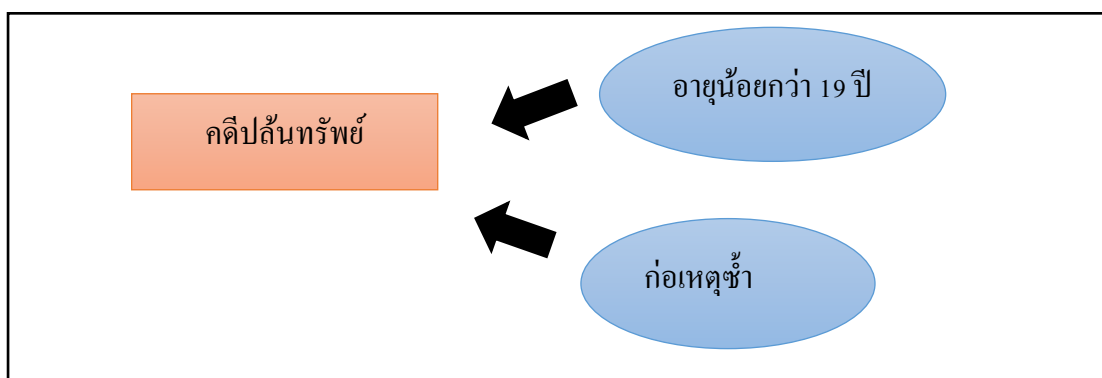
1.สรุปผลจากการศึกษาพบปัจจัยข้อมูลเชิงประชากรที่ส่งผลให้ก่อเหตุคดีฆ่าผู้อื่น ดังแผนภาพที่ 13

ภาพที่ 13 แสดงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีฆ่าผู้อื่น

จากภาพที่ 13 แสดงถึงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีฆ่าผู้อื่น ที่ประกอบไปด้วย ตัวแปรเพศชาย ตัวแปรอายุมากกว่า 39 ปี ตัวแปรไม่มีประวัติการก่ออาชญากรรมและตัวแปรไม่ก่อเหตุซ้ำ บ่งบอกได้ว่าเมื่อมีคดีฆ่าผู้อื่นเกิดขึ้นผู้กระทำความผิดจะมีปัจจัยตามตัวแปรดังกล่าว ซึ่งจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถวิเคราะห์หาตัวคนร้ายคดีฆ่าผู้อื่นได้ดีขึ้น

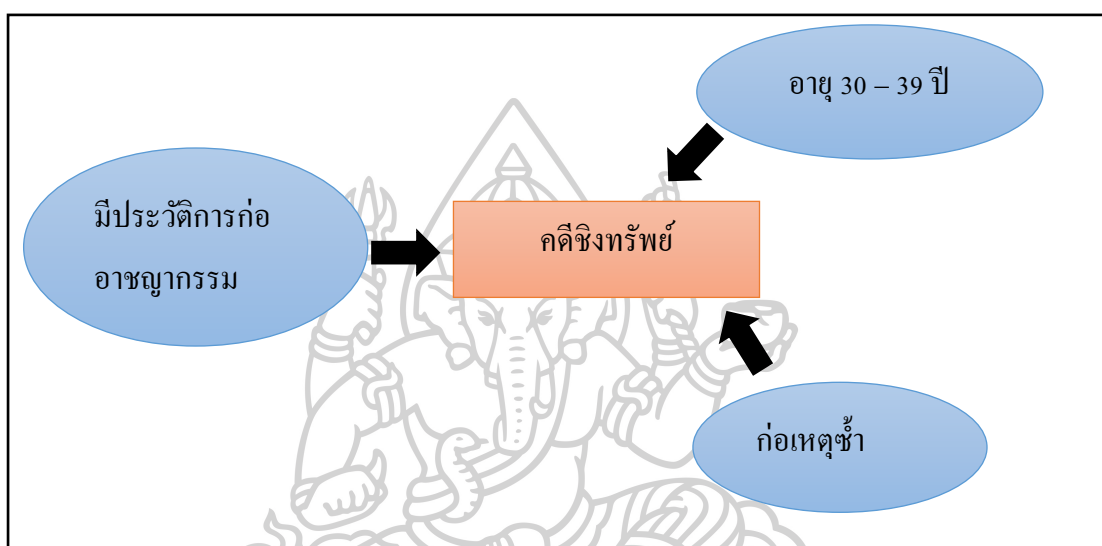
2.สรุปผลจากการศึกษาพบปัจจัยข้อมูลเชิงประชากรที่ส่งผลให้ก่อเหตุคดีปล้นทรัพย์ ดังแผนภาพที่ 14

ภาพที่ 14 แสดงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีปล้นทรัพย์

จากแผนภาพที่ 14 แสดงถึงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีปล้นทรัพย์ ที่ประกอบไปด้วย ตัวแปรอายุน้อยกว่า 19 ปี และตัวแปรก่อเหตุซ้ำ บ่งบอกได้ว่าเมื่อมีคดีปล้นทรัพย์เกิดขึ้นผู้กระทำผิดจะมีปัจจัยตามตัวแปรดังกล่าว ซึ่งจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถวิเคราะห์หาตัวคนร้ายคดีปล้นทรัพย์ได้ดีขึ้น

3.สรุปผลจากการศึกษาปัจจัยข้อมูลเชิงประชากรที่ส่งผลให้ก่อเหตุคดีชิงทรัพย์ ดังแผนภาพที่ 15

ภาพที่ 15 แสดงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีชิงทรัพย์

จากแผนภาพที่ 15 แสดงถึงปัจจัยสำคัญต่อการก่อคดีชิงทรัพย์ ที่ประกอบไปด้วย ตัวแปรอายุ 30 - 39 ปี ตัวแปรมีประวัติการก่ออาชญากรรม และตัวแปรก่อเหตุซ้ำ บ่งบอกได้ว่าเมื่อมีคดีชิงทรัพย์เกิดขึ้นผู้กระทำผิดจะมีปัจจัยตามตัวแปรดังกล่าว ซึ่งจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถวิเคราะห์หาตัวคนร้ายคดีชิงทรัพย์ได้ดีขึ้น

ส่วนการศึกษาปัจจัยข้อมูลพยานหลักฐานที่ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถระบุตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญได้ คือ ข้อมูลการใช้โทรศัพท์ ข้อมูลยานพาหนะ พยานบุคคล ลายนิ้วมือ กล้องวงจรปิด และโซเชียลมีเดีย บ่งบอกได้ว่าในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์ฯเมื่อมีข้อมูลดังกล่าวประกอบการสืบสวนจะส่งผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถระบุตัวผู้กระทำผิดและจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้มากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาถึงเหตุปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมจึงสามารถคาดการณ์ได้ถึงแนวโน้มของอาชญากรรมในอนาคตได้ ดังนี้ เด็กและเยาวชนจะมีส่วนร่วมในการก่ออาชญากรรมมากขึ้น ผู้ใหญ่มักจะกระทำผิดซ้ำ กล่าวคือเมื่อเคยถูกจับกุมแล้ว ได้รับการลงโทษ แต่เมื่อถูกปล่อยตัวออกมา ก็จะกระทำผิดซ้ำแบบเดิมอีก เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับผิดชอบในการบันทึกข้อมูลคดี ควรมีการบันทึกหรือเก็บข้อมูลอาชญากรรมอย่างครบถ้วน เพื่อให้การตรวจสอบประวัติอาชญากรเป็นไปอย่างถูกต้อง เนื่องจากขณะเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่าข้อมูลผู้กระทำความผิดไม่ครบถ้วน พบแต่ข้อมูลชื่อ-นามสกุล อายุ แต่ไม่ระบุเลขประจำตัวประชาชน ทำให้ยากต่อการตรวจสอบว่าเป็นบุคคลเดียวกันหรือไม่เนื่องจากโอกาสที่ชื่อ-นามสกุลมีโอกาสซ้ำกันได้ และสถานะของผู้กระทำความผิดว่าถูกจับกุมแล้วหรือหลบหนียังไม่เป็นปัจจุบัน

รายการอ้างอิง

- Baskin, D., & Sommers, I. (2010). The influence of forensic evidence on the case outcomes of homicide incidents. *Journal of Criminal Justice*, 38(6), 1141-1149.
- Broidy, L., & Agnew, R. (1997). Gender and crime: A general strain theory perspective. *Journal of research in crime and delinquency*, 34(3), 275-306.
- Brown, K. M., & Keppel, R. D. (2012). Child abduction murder: The impact of forensic evidence on solvability. *Journal of forensic sciences*, 57(2), 353-363.
- Burgon, M., & Ruffer, M. (1978). *Human Communication*. New Yoke: Holt, Rinehart and Winston.
- Burrows, J., & Tarling, R. (2004). Measuring the impact of forensic science in detecting burglary and autocrime offences. *Science and Justice*, 44(4), 217-222.
- Janis, I. L., & Rife, D. (1959). Persuasibility and emotional disorder. In *Personality and persuasibility*. (pp. 121-137). Oxford, England: Yale Univer. Press.
- Marple, C. H. (1933). The Comparative Susceptibility of Three Age Levels to the Suggestion of Group versus Expert Opinion. *The Journal of Social Psychology*, 4(2), 176-186. doi:10.1080/00224545.1933.9921568
- McLEAN, I. A., Balding, V., & White, C. (2004). Forensic medical aspects of male-on-male rape and sexual assault in greater Manchester. *Medicine, science and the law*, 44(2), 165-169.
- Peterson, J. L., Hickman, M. J., Strom, K. J., & Johnson, D. J. (2013). Effect of forensic evidence on criminal justice case processing. *Journal of forensic sciences*, 58, S78-S90.
- Venderbosch, C. G. (1968). *Criminal Investigation*.
- Weston, P. B., Lushbaugh, C., & Wells, K. M. (2000). *Criminal investigation: Basic perspectives*: Prentice Hall Upper Saddle River, NJ.
- White, J. H., Lester, D., Gentile, M., & Rosenbleeth, J. (2011). The utilization of forensic science and criminal profiling for capturing serial killers. *Forensic science international*, 209(1-3), 160-165.
- กรมการปกครอง. Retrieved from <http://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statTDD/>

- กลุ่มงานข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานจังหวัดนครปฐม.) /Interviewer: บ. ป. 2559.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). สถิติสำหรับงานวิจัย (2 ed.): โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2541). สื่อสารมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- ตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม. Retrieved from http://www.npt.police7.go.th/index.php?option=com_content&task=blogcategory&id=98&Itemid=73
- ตำรวจภูธรภาค 7. (วันที่ 10 มกราคม 2562).
- ประมะ สตะเวทิน. (2553). การสื่อสารมวลชน: กระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเสริฐ เมฆมณี. (2519). ตำรวจและกระบวนการยุติธรรม.
- ปิยะพร ตันณีกุล. (2558). กระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชนในประชาคมอาเซียน. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 18(ฉบับเดือนมกราคม – ธันวาคม 2558).
- พรทิพย์ วรกิจโกคาทร. (2554). หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธราช: นนทบุรี.
- พุดิเดช บุญกระพือ. (2542). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ และสะท้อนขวัญของผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่ม. (วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- วศินี วงศ์นิตติ. (2550). อำนาจสืบสวนคดีอาญาของเจ้าพนักงาน : ศึกษามาตรการในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน. 9-17.
- เวทย์ เพชรบรม. (2528). การบริหารงานสืบสวน.
- สมเกียรติ พ่วงทรัพย์. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อสัมฤทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่สืบสวนจับ.
- อรรถพล แซ่มสุวรรณ. (2546). นิติวิทยาศาสตร์ 1 เพื่อการสืบสวนสอบสวน (4 ed.). กรุงเทพฯ: บริษัทที่ซีจี พรินติ้ง จำกัด.
- อรุณ จีรวัดน์กุล. (2559). Odd Ratio ของปัจจัยที่เป็นตัวแปรต่อเนื่อง. วารสารวิชาการสาธารณสุข, 25(2).
- อาชวันต์ โชติกเสถียร. (2535). ปัจจัยการบริหารที่มีผลต่อความสำเร็จในการสืบสวนจับกุมคดีอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจนครบาลพระนครเหนือ. (วิทยานิพนธ์หลักสูตรสังคมสงเคราะห์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล ร้อยตำรวจเอกหญิง วรรณุช ไทรแก้ว
วัน เดือน ปี เกิด 19 มีนาคม 2529
สถานที่เกิด กาญจนบุรี
วุฒิการศึกษา พ.ศ.2548-2551 ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ที่อยู่ปัจจุบัน 214 หมู่ 1 ตำบลลุ่มสุ่ม อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี

